

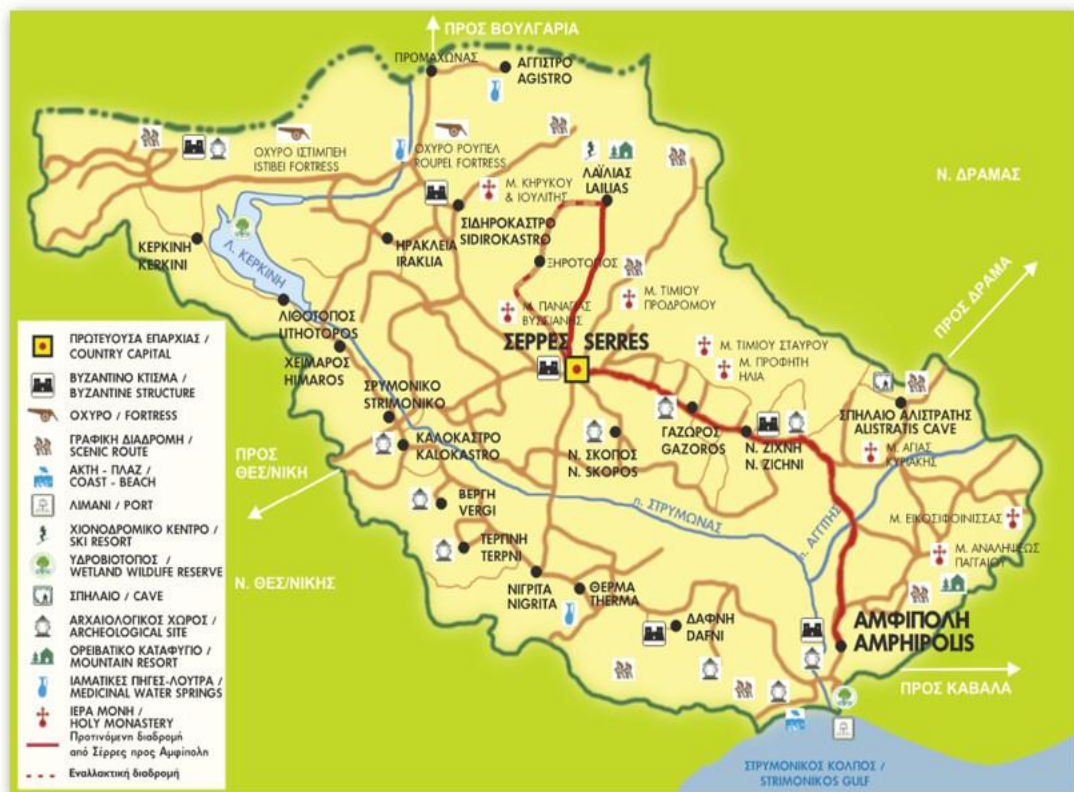
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ,

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ ΡΑΜΝΑΛΗ ΕΛΕΝΗΣ, ΑΜ 138/05

ΘΕΜΑ :ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ
ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΚΟΥΡΤΕΣΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΣΙΝΔΟΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1)ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....σελ 5	
2)ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΜΟ ΣΕΡΡΩΝ.....σελ 6	
3)ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΜΟ ΣΕΡΡΩΝ.....σελ 7-10	
4)ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ.....σελ 10-14	
1. Τζαμί Αχμέτ Πασά.....σελ 10	
2. Μπεζεστένι.....σελ10-11	
3. Τζιντζιρλί Τζαμί.....σελ 11	
4. Τζαμί Κοτζά Μουσταφά.....σελ 11	
5. Ακρόπολη Κουλάς.....σελ 12	
6. Αμφίπολη.....σελ 13-14	
7. Λέων της Αμφίπολης.....σελ 14-15	
5)ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ.....σελ 15	
Οχυρό Ρούπελ.....σελ 15	
6)ΦΥΣΙΚΑ ΤΟΠΙΑ	
1. Αϊ Γιάννηςσελ 16	
2. Λαϊλιάς.....σελ 16-18	
3. Κοιλάδα Αγίων Αναργύρων.....σελ 19-20	
4. Λίμνη Κερκίνη.....σελ 21-23	
5. Φαράγγι και Γιοφύρι Αγγίτη.....σελ 23	
6. Σπήλαιο Αλιστράτης.....σελ 24-25	
7)ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ.....σελ 25-26	
1. Ιαματικές πηγές Σιδηροκάστρου.....σελ 25	
2. Ιαματικές πηγές Θερμών Νιγρίτας.....σελ 26	
8)ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΝΑΟΙ.....σελ 26-33	

1. Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου.....σελ 26-27
2. Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Αλιστράτης.....σελ 28
3. Ιερά Μονή Ακριτοχωρίου.....σελ 28
4. Ιερά Μονή Παναγίας Εικοσιφίνισσας.....σελ 28-30
5. Ιερά Μονή Προφήτη Ηλία Α. Πνεύματος.....σελ 30-31
6. Ιερά Μονή Τιμίου Σταυρού Α. Πνεύματος.....σελ 31
7. Ιερά Μονή Παναγίας Βύσσιανης.....σελ 31
8. Εκκλησία Αγίων Θεοδώρων.....σελ 32
9. Εκκλησία Αγίου Νικολάου.....σελ 32-33

9)ΗΘΗ ΚΑΙ ΈΘΙΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΕΡΡΩΝ...σελ 34-40

10)ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ.....σελ 41-45

11)ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....σελ 45-46

12)ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....σελ 47

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πριν προχωρήσω στην παρουσίαση της πτυχιακής μου εργασίας, θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα την οικογένειά μου, τους γονείς και τα αδέρφια μου, τη γιαγιά μου Ελευθερία και τον παππού μου Σταύρο, για τη στήριξη, οικονομική και συναισθηματική, τη βοήθεια και τη συμπαράσταση που μου προσέφεραν όλα αυτά τα χρόνια προκειμένου να μπορέσω να αντιμετωπίσω όλα τα προβλήματα και τις δυσκολίες που προέκυψαν στην προσωπική μου ζωή και να καταφέρω να φτάσω σήμερα στο τελευταίο στάδιο των φοιτητικών μου υποχρεώσεων. Θα ήθελα να ευχαριστήσω το παιδάκι μου, Θανάση, ο οποίος όσο μπορούσε έδειχνε κατανόηση, για την ηλικία του, και ήταν πρόθυμος να βοηθήσει κάθε φορά που αισθανόταν ότι η μαμά του χρειάζεται βοήθεια.

Χρωστάω όμως ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ στον υπεύθυνο καθηγητή για την πτυχιακή μου εργασία κύριο Γεώργιο Κουρτέσα, ο οποίος τα τελευταία χρόνια ήταν πάντα δίπλα μου, καθοδηγώντας με, συμβουλευόντας με, στηρίζοντας με όλες αυτές τις φορές που είχα κουραστεί να προσπαθώ αλλά και αποτρέποντας με από το να φερθώ απερίσκεπτα. Σας ευχαριστώ όλους πάρα πολύ, χάρη σε εσάς ολοκλήρωσα επιτέλους αυτό που πριν αρκετά χρόνια, άρχισα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Κύριο θέμα αυτής της εργασίας είναι ο νομός Σερρών. Παρακάτω θα μάθετε πάρα πολλές πληροφορίες σχετικά με την ιστορία του νομού Σερρών, τα ήθη και τα έθιμα και γενικότερα την πολιτιστική κληρονομιά των κατοίκων καθώς και την πρόοδο σε σχέση με τον τουρισμό αλλά και την επιχειρηματική ανάπτυξή του, εξαιτίας των προγραμμάτων επιχειρηματικότητας και της επαφής με γειτονικούς νομούς και εντός και εκτός Ελλάδος.

Main theme of this essay is the prefecture of Serres. As you read below, you will learn much information about the history of Serres, the folkway and generally the cultural heritage of the residents as in progress related to tourism yet business development because of entrepreneurships projects and also getting in contact with bordering prefectures in and beyond borders of Greece.

ΝΟΜΟΣ ΣΕΡΡΩΝ

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΜΟ ΣΕΡΡΩΝ

Ο νομός Σερρών είναι ένας από τους 13 νομούς της Μακεδονίας, του μεγαλύτερου διαμερίσματος της Ελλάδας και ανήκει στην περιφέρεια κεντρικής Μακεδονίας.

Ανατολικά συνορεύει με τους νομούς Καβάλας και Δράμας και δυτικά με τους νομούς Κιλκίς και Θεσσαλονίκης. Στα βόρεια συνορεύει με τη Βουλγαρία και τα Σκόπια.

Ανήκει στους πεδινότερους νομούς της Ελλάδας, δεδομένου ότι το 48% της συνολικής έκτασης του χαρακτηρίζεται σαν πεδινό-ημιορεινό. Περικλείεται δυτικά από τις οροσειρές Κερκίνης-Βερτίσκου-Κερδυλίων, ανατολικά από τις οροσειρές Ορβήλου-Μενοικίου-Παγγαίου, ενώ βόρεια δεσπόζει το όρος Μπέλες. Το νομό διασχίζει ο ποταμός Στρυμόνας, που πηγάζει από τη Βουλγαρία και εκβάλλει στο Στρυμονικό κόλπο (Ορφανού). Κυριότερος παραπόταμός του είναι ο Αγγίτης, στο ανατολικό τμήμα του νομού, όπου ρέει μεταξύ του Παγγαίου και του Μενοικίου όρους, σχηματίζοντας το φαράγγι του Αγγίτη, δίπλα στα Σπήλαια της Αλιστράτης.

Το 41% της συνολικής έκτασης του νομού είναι καλλιεργήσιμες εκτάσεις, γεγονός που καθορίζει και την κύρια ασχολία των κατοίκων του νομού.

Τα προϊόντα που καλλιεργούνται στο νομό Σερρών διαφέρουν από περιοχή σε περιοχή καθώς η ποιότητα της καλλιεργήσιμης γης μεταβάλλεται-οπότε διαφέρει- από τις κλιματολογικές συνθήκες που επικρατούν σε μεγαλύτερα και μικρότερα υψόμετρα.

Έτσι λοιπόν στο νομό Σερρών καλλιεργούνται πατάτες, φασόλια, ρεβίθια, εποχιακά φρούτα όπως μήλα, αχλάδια, κεράσια, καρπούζια, πεπόνια, σταφύλια ελιές, σιτάρι, ρύζι, ντομάτες, τριφύλλι, βαμβάκι, τεύτλα, καλαμπόκι, καπνά και φιστίκια.

Οι κάτοικοι του νομού είναι είτε γηγενείς Έλληνες είτε πρόσφυγες από την Ανατολική Θράκη, την Μικρά Ασία και τον Πόντο. Στην ευρύτερη περιοχή των Σερρών συναντούμε επίσης Βλάχους, Σαρακατσάνους και Κρητικούς, εκ των οποίων οι τελευταίοι, παρέμειναν στις Σέρρες μετά τη βοήθειά τους στον Β΄ Βαλκανικό πόλεμο. Η συνολική έκταση του νομού ανέρχεται σε 3.790 τετραγωνικά χιλιόμετρα, που είναι το 3% της έκτασης της Ελλάδας.

ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΜΟ ΣΕΡΡΩΝ

Διοικητικό και οικονομικό κέντρο του νομού, με αξιόλογο ιστορικό παρελθόν. Η ίδρυση της πόλης ανάγεται στο 12ο αι. π.Χ. Ο Ηρόδοτος αναφέρει την πόλη των Σερρών με το όνομα Σίρις η Παιονική. Κατά τους Βυζαντινούς Χρόνους οχυρώθηκε και αποτέλεσε προμαχώνα της Αυτοκρατορίας ενάντια στις σλαβικές και τις βουλγαρικές επιδρομές. Το 14ο αι. καταλήφθηκε από τους Τούρκους. Η πόλη γνώρισε περίοδο οικονομικής και πνευματικής ακμής το 18ο και το 19ο αι. Οι τελευταίες δεκαετίες του 19ου και οι αρχές του 20ού αι. σημαδεύτηκαν από την καταστροφική δραστηριότητα των Βουλγάρων. Η πόλη των Σερρών απελευθερώθηκε τον Ιούνιο του 1913

Η πόλη των Σερρών, κτισμένη σ' ένα από τα πιο ταραγμένα σταυροδρόμια της Ευρώπης, πέρασμα αναρίθμητων στρατών και λαών, είναι μια από τις λίγες αρχαίες πόλεις του πολύπαθου ελληνικού χώρου που κατόρθωσε να διατηρήσει αδιάλειπτη ζωή από την αυγή των ιστορικών χρόνων μέχρι σήμερα. Πρώτη φορά εμφανίζεται στην ιστορία στις αρχές του 5ου αιώνα π.Χ. Την αναφέρει ο Ηρόδοτος με το όνομα **Σίρις** και τον εθνικό προσδιορισμό "**Παιονική**", τους δε κατοίκους **Σιροπαίονες**. Μετά τον Ηρόδοτο, τη μνημονεύει ο Θεόπεμπος ως **Σίρρα**, το εθνικόν **Σιρραίος**. Αργότερα, ο Ρωμαίος Τίτος Λίβιος την αποκαλεί **Siras** (= **Σίραι**, στον πληθυντικό) και την εντοπίζει στην Οδομαντική. Τέλος, ο Στέφανος Βυζάντιος γράφει: "**Σίρις εν Παιονία**" και "**Σιριοπαίονες**".

Το αρχαιότερο επιγραφικό μνημείο που διασώζει τη γραφή "**Σιρραίων πόλις**" είναι ρωμαϊκής εποχής και βρίσκεται στο Αρχαιολογικό Μουσείο Σερρών. Με το όνομα **Σέρραι** μνημονεύεται από τον 5ο αιώνα μΧ. και αργότερα με την παραλλαγή **Φέρραι**. Το όνομα **Σίρις** προέρχεται, ίσως, από την λέξη σίριος = ήλιος.

Αρχαιολογικά ευρήματα από την πρώτη ιστορική εποχή των Σερρών ελάχιστα διασώθηκαν: μερικά μελανομβαφή όστρακα του 6ου ή του 7ου αιώνα π.Χ. στην Ακρόπολη. Πλουσιότερα είναι τα ευρήματα της ρωμαϊκής εποχής: μαρμάρινες πλάκες με ανάγλυφες παραστάσεις και επιγραφές επιτάφιας, τιμητικές και αναθηματικές.

Κατά τον 5ο αιώνα, οι Σέρρες αναφέρονται σαν έδρα Επισκοπής και τον 6ο αιώνα είναι μια από τις σπουδαιότερες πόλεις της 7ης Επαρχίας του Βυζαντινού κράτους. Από τον 8ο αιώνα, ο ρόλος των Σερρών στην Ελληνική ιστορία γίνεται πρωταγωνιστικός και η πόλη θεωρείται η πιο επίσημη ανάμεσα στο Νέστο και Στρυμόνα. Οι βυζαντινοί συγγραφείς την αποκαλούν: «**μέγα και θαυμαστόν άστυ**», «**ισχυράν**», «**αναγκαίαν**», «**καλήν**», «**πλουσίαν**», «**μεγίστην**», «**αρίστην**», «**μητρόπολιν**», «**θεοφρούρητον**» κ.λπ.

Κατά τον Μεσαίωνα έπαθε πολλές καταστροφές, μερικές ολοκληρωτικές και σκλαβώθηκε αρκετές φορές, μα τελικά επέζησε. Το φθινόπωρο του 1204,

παραδόθηκε στους Φράγκους σταυροφόρους, που ξεκίνησαν να ελευθερώσουν τους Αγίους Τόπους και σκλάβωσαν ένα χριστιανικό κράτος. Το 1205 ο τσάρος των Βουλγάρων Ιωάννης Α΄ κυριεύσε τις Σέρρες αιχμαλώτισε τη φραγκική φρουρά, αποκεφάλισε τους αξιωματούχους της και κατέστρεψε συθέμελα την πόλη. Το 1221 περιήλθε στο Δεσπότη της Ηπείρου Θεόδωρο, το 1230 όμως, ο Βούλγαρος τσάρος Ιωάννης Β΄ αιχμαλώτισε και τύφλωσε το Θεόδωρο στη μάχη της Κλοκοτινίτσας και κατέλαβε τις Σέρρες. Την πόλη αναγκάστηκε να παραδώσει ο Βούλγαρος φρούραρχος Δραγωγιάς μετά από ξαφνική επίθεση το 1245 στον Αυτοκράτορα της Νικαίας Ιωάννη Βατάτζη. Από τους Έλληνες, που κατάφεραν στο μεταξύ να ξαναπάρουν την Κωνσταντινούπολη, απέσπασε τις Σέρρες το 1345, ύστερα από μακρά πολιορκία, ο κράλης της Σερβίας Στέφανος Ντουσιάν. Απομεινάρια της Σερβικής κατοχής είναι μέρος των τειχών της Ακρόπολης και ο μεγάλος πύργος, που σύμφωνα με την επιγραφή του "έκτισεν ο Ορέστης" πιθανά ο γνωστός από έγγραφα Έλληνας "καθολικός κριτής" και "ο επί του στρατού".

Το σερβικό κρατίδιο των Σερρών, μετά την ήττα των Σέρβων από τους Τούρκους στο Τζερνομιάνο (Εβρου) το 1371 διαλύθηκε και η πρωτεύουσα του Σέρρες περιήλθε στο Βασιλιά της Θεσσαλονίκης Μανουήλ Β΄. Μα δεν έμεινε σε ελληνικά χέρια πολύ καιρό. Την κατέλαβαν οι Τούρκοι προσωρινά το 1373 και οριστικά το 1383, εβδομήντα χρόνια πριν από την πτώση της Κωνσταντινούπολης.

Τα αρχαιότερα έργα γλυπτικής που βρέθηκαν στις Σέρρες είναι της ρωμαϊκής εποχής. Δείγματα ζωγραφικής δεν έχουμε από την αρχαιότητα. Η ζωγραφική παρουσίασε ακμή στις Σέρρες κατά την ύστερη βυζαντινή περίοδο. Σπουδαίο κέντρο μιας αδιάλειπτης ζωγραφικής κίνησης υπήρξε το περίφημο μοναστήρι του Προδρόμου Σερρών, που ιδρύθηκε το 1276. Στο μοναστήρι υπάρχουν εικονογραφίες του 14ου αιώνα, από τις πιο ενδιαφέρουσες στη χώρα μας.

Το παλιότερο και πολυτιμότερο κτίριο των Σερρών είναι ο αναστηλωμένος ναός των **Αγίων Θεοδώρων (Παλιά Μητρόπολη)**, μεγάλη ορθογώνια ελληνιστική βασιλική, τρίκλιτη. Η αρχική κατασκευή της ανάγεται σε χρόνους παλαιοχριστιανικούς και κατά καιρούς δέχτηκε διάφορες προσθήκες και επισκευές. Κτίριο αξιόλογο είναι και ο **Άγιος Νικόλαος στην Ακρόπολη**, κοιμητηριακός ναός με κρύπτη, πιθανόν του 11ου αιώνα. Χαρακτηριστικά αρχιτεκτονικά μνημεία των αρχών ίσως του 14ου αιώνα είναι και οι ναοί του **Αγίου Γεωργίου Κρυονερίτη** και του **Αγίου Ιωάννου Προδρόμου (Προδρομούδι)**.

Παλιά αρχοντικά και ιδιωτικά κτίρια δε διασώθηκαν στις Σέρρες εξαιτίας των πολλών καταστροφών και ιδιαίτερα της τελευταίας πυρπόλησης του 1913. Χαρακτηριστικό δείγμα λαϊκής αρχιτεκτονικής μακεδονικού ρυθμού, είναι το σπίτι του Ζαπάρα που σώζεται στην Απάνω Καμενίκια.

Στην περίοδο της Τουρκοκρατίας, οι Σέρρες μεγαλώνουν πολεοδομικά. Στις αρχές

του 17ου αιώνα, ο Τούρκος συγγραφέας Χατζηκάλφας τις αποκαλεί "πόλη των σοφών" και το 1668 ο Τούρκος περιηγητής Ελβιγιά Τσελεμπί τις αναφέρει σαν τρίτη σε μέγεθος και σπουδαιότητα ανάμεσα στις δέκα μεγαλύτερες πόλεις της Ευρωπαϊκής Τουρκίας. Αξιόλογα είναι πολλά τουρκικά οικοδομήματα, που δείχνουν την επιμίσια της ανατολικής και βυζαντινής τέχνης. Ένα από τα χαρακτηριστικότερα και ομορφότερα τεμένη της Ευρωπαϊκής Τουρκίας, φημισμένο άλλοτε για την χάρη και κομψότητά του είναι το **τέμενος Αχμέτ Πασά**, του 1492. Ένα άλλο μνημείο, το **Τζιντζιρλί Τζαμί**, παρουσιάζει επίσης σημαντικά αρχιτεκτονικά χαρίσματα. Από τα παλιότερα κοσμικά τουρκικά κτίσματα διασώθηκε το **Μπεζεστένι**, που χρησιμοποιούνταν για κλειστή αγορά πολυτελών εμπορευμάτων και σήμερα είναι Αρχαιολογικό Μουσείο. Κτίστηκε πιθανότατα το 1385.

Οι Σερραίοι πήραν μέρος σε όλες τις προεπαναστατικές κινήσεις των υποδούλων Ελλήνων κατά το απίστευτα μεγάλο χρονικό διάστημα της σκλαβιάς και πλήρωσαν ακριβά τον ασίγαστο έρωτά τους στην ελευθερία. Ηρωικές σερραϊκές μορφές της Επανάστασης του 1821, αναδείχτηκαν ο **Εμμανουήλ Παπάς**, με την τραγική τύχη ολόκληρης της οικογένειας του και ο συγγραφέας του Αγώνα **Νικόλαος Κασομούλης**. Κατά τους τελευταίους αιώνες της Τουρκοκρατίας, τότε που δεν υπήρχε ο σιδηρόδρομος, κυριαρχούσε στη θάλασσα η πειρατεία και οι μεταφορές γίνονταν με караβάνια, η χρυσή πεδιάδα των Σερρών και ο απέραντος πλούτος της σε δημητριακά και κτηνοτροφικά προϊόντα συντέλεσαν ώστε η πόλη να γνωρίσει μεγάλη εμπορική ακμή.

Έγινε σπουδαίο διακομιστικό κέντρο συγκεντρώνοντας εμπόρους και αγοραστές απ' όλο τον κόσμο. Ξακουστά ήταν τα υφαντά των Σερρών, το βαμβάκι, τα άλογα, τα βουβάλια και τα εξαιρετικής τέχνης πήλινα αγγεία της.

Στις Σέρρες, κυρίως από τον 17ο αιώνα του Διαφωτισμού, ανυψώθηκε η παιδεία και καλλιεργήθηκαν εντατικά τα γράμματα. Περίφημες ήταν οι Σχολές των Σερρών, που συντέλεσαν στην ανάπτυξη σπουδαιότατης πνευματικής κίνησης. Σ' αυτές δίδαξαν κατά καιρούς πολλές φωτεινές προσωπικότητες. Εδώ ιδρύθηκε και το πρώτο διδασκαλείο σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Τουρκία και Ελλάδα, το 1872. Απ' αυτό αποφοίτησε μεγάλος αριθμός δασκάλων, οι οποίοι σκορπίζοντας σε όλα τα μέρη του Ελληνισμού, έγιναν αποφασιστικά εθνικά όργανα διαφωτισμού και αφύπνισης του Γένους. Για την ίδρυση και συντήρηση των σχολείων βοήθησαν οικονομικά πολλοί

Σερραίοι ευεργέτες.

Η πόλη κατά την περίοδο του Μακεδονικού αγώνα (1904 - 1908), υπήρξε μαζί με την Θεσσαλονίκη και το Μοναστήρι, βασικό κέντρο οργάνωσης και καθοδήγησής του. Στο τέλος του Β' Βαλκανικού πολέμου, ένα μεγάλο τμήμα των Σερρών πυρπολήθηκε και ερειπώθηκε από τους Βουλγάρους που υποχωρούσαν. Αλλά, είχαν σημάνει πια οι

καμπάνες της ελευθερίας ύστερα από δουλεία 530 χρόνων. Έφτασε η πιο μεγάλη ώρα των Σερρών. Στην τυραννισμένη πολιτεία μπήκε η VII Ελληνική μεραρχία. Ο μέραρχος Ναπολέοντας Σωτήλης με προκήρυξη που εξέδωσε στις 28 Ιουνίου 1913, εξήγγειλε ότι «απελευθερώνει και καταλαμβάνει τας Σέρρας και προσκαλεί τους κατοίκους ανεξαρτήτως φυλής, γλώσσης και θρησκειύματος, να επανέλθουν εις τας ειρηνικάς των ασχολίας».

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

Αξιοσημείωτο είναι, το ότι όποιοι λαοί προσπάθησαν ή κατάφεραν να υποδουλώσουν τις Σέρρες άφησαν πίσω τους κτίρια και ιστορία που εκμεταλλευόμαστε σήμερα προς όφελος μας. Για παράδειγμα:

Τα ισλαμικά μνημεία των Σερρών είναι από τα αρχαιότερα της Ευρώπης, από τα σημαντικότερα στο είδος τους στην ιστορία της αρχιτεκτονικής, σχεδόν μοναδικά στον ελληνικό χώρο, επειδή είναι τα τελευταία της πρώιμης οθωμανικής περιόδου από την οποία έχουν σωθεί ελάχιστα.

ΤΖΑΜΙ ΑΧΜΕΤ ΠΑΣΑ

Στην ανατολική πλευρά της πόλης κοντά στο ρέμα Αγίων Αναργύρων βρίσκεται το Τζαμί Αχμέτ Πασά που χτίστηκε το 1492 από τον Μεχμέτ Μπέη, που ήταν γιός Μεγάλου Βεζίρη και διάσημου Τούρκου στρατηγού Αχμέτ Πασά Κεδίκ, όπως αναφέρεται σε επιγραφή σε σημείο της κυρίας εισόδου του Τζαμιού. Λόγω της ομοιότητάς του με χριστιανικούς ναούς, οι Σερραίοι το ονομάζουν «Αγία Σοφία».

Είναι ένα από τα ωραιότερα μουσουλμανικά τεμένη της Ευρωπαϊκής Τουρκίας που συντηρούνταν για 291 χρόνια από τα εισοδήματα των Τουρκικών κατακτήσεων στην Κριμαία.

Τα εισοδήματα αυτά σταμάτησαν όταν ο ρώσος στρατηγός Ποτέμκιν ανέκτησε την Κριμαία στο 1783, οπότε και άρχισε η παρακμή του. Κοντά στο Τζαμί βρίσκονται τα «Μαυσωλεία» των νικητών («Κατακτητών»), καθώς και ο τάφος της οικογένειας Ισμαήλ Μπέη (διοικητή των Σερρών), που χτίστηκε το 1814 από τον γιό του Ισμαήλ Γιουσούφ Σέρρεσλη.

ΜΠΕΖΕΣΤΕΝΙ

Πρόκειται για ένα μεγάλο ορθογώνιο κτίριο, το οποίο καλύπτεται με έξι σφαιρικούς θόλους, οι οποίοι στηρίζονται σε εσωτερικά με τη βοήθεια τεθλασμένων τόξων και το

όνομά του προέρχεται από την αραβοπερσική λέξη Μπεζεστένι που σημαίνει αγορά υφασμάτων. Χρησιμοποιούνταν για κλειστή αγορά πολυτελών εμπορευμάτων. Οι σκεπαστές αγορές ήταν συνηθισμένη εικόνα στις Μουσουλμανικές πόλεις, το παράδειγμα των οποίων απέκτησαν και οι κατακτηθείσες Βυζαντινές πόλεις. Σε ολόκληρη την Ελλάδα σώζονται μόνο δύο Μπεζεστένια, των Σερρών και της Θεσσαλονίκης.

Σήμερα, οι χώροι του φιλοξενούν το αρχαιολογικό Μουσείο των Σερρών.

ΤΖΙΝΤΖΙΡΑΙ ΤΖΑΜΙ

Ένα από τα τουρκικά μνημεία στην πόλη των Σερρών που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον είναι το Τζιντζιρλή Τζαμί, λόγω της ορατής επίδρασης από τη Βυζαντινή αρχιτεκτονική.

Ο καλλιμάρμαρος άμβωνας που διασώζεται έως και σήμερα παρουσιάζει μεγάλες ομοιότητες με τους παλαιοχριστιανικούς άμβωνες των Βυζαντινών ναών.

Βρίσκεται στην οδό Αδριανουπόλεως και Ανατολικής Θράκης.

ΤΖΑΜΙ ΚΟΤΖΑ ΜΟΥΣΤΑΦΑ

Το τζαμί Κοτζά Μουσταφά, χτίστηκε περίπου το 1519 μ.Χ., από τον Βεζίρη του Σουλτάνου Κοτζά Μουσταφά. Ήταν μεγάλο καλλιτεχνικό τέμενος με ιμαρέτια, ιεροδιδασκτήρια σχολή και ήταν καλυμμένο όλο με μόλυβδο. Στην κύρια πύλη, αν και με πολλά λάθη, υπήρχε χρονόγραμμα με χρυσά γράμματα που έλεγε: «Ο Μουσταφά βέης, ου ωρισμένη ώρα (του θανάτου) πιστός εις τους ιστορημένους λόγους της ιστορίας, έκτισεν δι αγάπην του Θεού φέρων των φωνήν της σωτηρίας και της ευτυχίας έτει...». Σήμερα στο τζαμί Κοτζά Μουσταφά απομένει μόνο ο θόλος και ενώ με βασιλικό διάταγμα κηρύχθηκε διατηρητέο μνημείο, αγοράσθηκε ως ανταλλάξιμη περιούσια από τον Ηλία Λαυρεντίδη. Ο χώρος σήμερα χρησιμοποιείται ως ξυλουργείο.

ΑΚΡΟΠΟΛΗ(ΚΟΥΛΑΣ)

Το σπουδαιότερο σήμερα σωζόμενο κτίσμα του κάστρου είναι ο πύργος που υψώνεται στο δυτικό άκρο του πευκόφυτου λόφου και είναι γνωστός ως "Πύργος του Ορέστη". Ο ισχυρότατος αυτός πύργος κτίστηκε σε αρχαίο φρούριο που υπεράσπιζε την πόλη τον Ζ΄ και ΣΤ΄ π.χ αιώνα.

Η ίδρυση της βυζαντινής Ακρόπολης ανάγεται στον 9ο μΧ αιώνα , όπου πηγές αναφέρουν ότι ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Φωκάς κατασκεύασε οχυρωματικά έργα στην πόλη των Σερρών. Κατά τη Βυζαντινή Περίοδο αναφέρεται σε πολλά χρυσόβουλα των βυζαντινών αυτοκρατόρων ως «Κάστρο».

Μετά την κατάκτηση των Φράγκων επικράτησε η ονομασία «Καστέλι» που διατηρήθηκε έως τα χρόνια της τουρκοκρατίας. Οι τούρκοι ονόμαζαν την Ακρόπολη «Μπας Κουλέ» και από αυτό το όνομα προήλθε και η ονομασία "Κουλάς" που ισχύει έως σήμερα.

Την περίοδο των βυζαντινών χρόνων η ακρόπολη περιβαλλόταν από ισχυρό τείχος με ατρακτοειδές σχήμα. Στο εσωτερικό του περιέκλειε τις κατοικίες των εκάστοτε διοικητών και αξιωματούχων του κράτους. Το τείχος της Ακρόπολης, σύμφωνα με τον τούρκο περιηγητή Εβλιά Τσελεμπί, είχε δύο πύλες στην ανατολική και δυτική πλευρά, τα ίχνη της οποίας (δεύτερης) διασώζονται έως και σήμερα.

Μεγαλόπρεποι πύργοι αποτελούσαν μέρος του τείχους. Ο ακριβής αριθμός αυτών δεν είναι γνωστός, διότι υπάρχει διαφωνία μεταξύ περιηγητών και ερευνητών. Ο γάλλος ROBERT DE DREUX αναφέρει τέσσερις πύργους, ενώ ο Π. Παπαγεωργίου κάνει λόγο για έξι. Σήμερα έχει διασωθεί «ο πύργος του Βασιλέως» στη δυτική πλευρά, το ψηλότερο μέρος του οποίου είναι κατεστραμμένο. Μια δεύτερη εκδοχή για το χρόνο κτισίματος του κάστρου της Ακρόπολης, παραπέμπει στην επιγραφή που βρίσκεται στο δεξιό άκρο του πύργου του Βασιλέως, για την ερμηνεία της οποίας εκφράστηκαν πολλές απόψεις. Η επικρατέστερη είναι ως «Πύργος του Ανδρονίκου Βασιλέως ον έκτισεν Ορέστης». Πρόκειται για τον αυτοκράτορα Ανδρόνικο τον Γ΄, που στα 1341 μΧ. ετείχισε την Αμφίπολη και το Δεμίρ Ισάρ (Σιδηρόκαστρο) και πιθανότατα και την πόλη των Σερρών.

Ο επιβλητικός λόφος του Κουλά, στους πρόποδες του οποίου απλώνεται η πόλη των Σερρών, αποτελεί χρόνια τώρα πόλο έλξης όχι μόνο για τους Σερραίους, αλλά και για κάθε εθνικότητας επισκέπτες που στο Κάστρο, όσο και στα εναπομείναντα τείχη θα νιώσουν να ξεπηδούν ήρωες της ιστορίας και να ξεφυλλίζουν τις σελίδες της.

ΑΜΦΙΠΟΛΗ

Η αρχαία πόλη της Αμφιπόλης ήταν κτισμένη σε λόφο στην αριστερή όχθη του Στρυμόνα, σε απόσταση 4,5 χιλιομέτρων από τη θάλασσα.

Στο πιο ψηλό σημείο της βρισκόταν η «Ακρόπολη», η οποία προφυλασσόταν με τείχος. Λόγω της θέσης της, των φόρων που εισέπραττε και της παραγωγής ναυπηγήσιμων ξύλων, ανέπτυξε σπουδαίο πολιτισμό, που αποδεικνύεται από τα καταπληκτικά ευρήματα των τάφων της εποχής της ακμής της, τα διάφορα λεπτότατης τέχνης κοσμήματα γυναικών, τα μικρά αριστοτεχνικά αγαλματίδια και αγγεία σπάνιας και εξαιρετικής τέχνης.

Ο Δημοσθένης στους λόγους του τόνιζε τη σημασία της πόλης γιατί η πόλη ήταν κατάλληλη για τα λιμάνια της για την ναυπηγήσιμη ξυλεία της, τα μεταλλεία χρυσού και αργυρού του Παγγαίου και την εύφορη πεδιάδα της. Η Αμφίπολη οφείλει τη μεγάλη ακμή της στους δεσμούς της με την Αθήνα, αφού για πολλούς αιώνες υπήρξε κέντρο ακτινοβολίας του αθηναϊκού πνεύματος.

Το ενδιαφέρον των Αθηναίων για την Αμφίπολη εκδηλώθηκε από το 605 π.Χ. Το 466 π.Χ ένα σώμα 10.000 ανδρών επιχειρήσαν την κατάληψή της. Η εκστρατεία απέτυχε και οι πέντε στρατηγοί που είχαν ηγηθεί της εκστρατείας δεν σώθηκαν από την σφαγή. Το 435 π.Χ η πόλη κατελήφθη από τον Ἄγωνα που απώθησε τους Ηδωνούς και έκτισε νέα πόλη που την ονόμασε Αμφίπολη. Το 424 π.Χ ο Λακεδαιμόνιος στρατηγός Βρασίδας επικεφαλής Σπαρτιατικού στρατεύματος και με τη βοήθεια των Αργιλίων εγκαθιστά φρουρά κοντά στην Αμφίπολη. Ο στρατηγός των Λακεδαιμονίων πετυχαίνει την παράδοση της πόλης προλαβαίνοντας τον Θουκυδίδη.

Οι Αθηναίοι έχασαν την Αμφίπολη και ο Θουκυδίδης κατηγορήθηκε ως δοσίλογος έναντι των Αθηναίων και καταδικάστηκε σε εικοσαετή εξορία. Ο Θουκυδίδης δεν επέστρεψε στην Αθήνα φοβούμενος την ποινή του θανάτου.

Το 422 π.Χ ο Κλέων ο Δημαγωγός έπεισε τους Αθηναίους και με 300 ιππείς, 1200 πεζούς και 30 πλοία αποβιβάστηκε στη Χαλκιδική με κατεύθυνση την Ηιόνα που ήταν το επίνειό της. Ο Βρασίδας αφού άφησε το μεγαλύτερο μέρος του στρατού στην Αμφίπολη, με 2000 πεζούς και 300 ιππείς στρατοπέδευσε στους πρόποδες των Κερδυλλίων. Η μάχη ήταν σφοδρή και η ήττα των Αθηναίων ακόμη μεγαλύτερη που αναγκάστηκαν να τραπούν σε φυγή. Από τη σύγκρουση, το θάνατο βρήκε ο Κλέων όπως και ο στρατηγός των Λακεδαιμονίων Βρασίδας.

Μια ακόμη αποτυχημένη προσπάθεια κατάκτησης επιχειρήσαν οι Αθηναίοι το 415 π.Χ. Ακολούθησε η τελευταία προσπάθεια το 359 π.Χ και πάλι χωρίς επιτυχία.

Ο Φίλιππος το 358 π.Χ εκμεταλλευόμενος της αδυναμίας των Αθηναίων κατέλαβε την Αμφίπολη.

Η μάχη της Πύδνας το 167 π.Χ ήταν η αρχή της παρακμής του Ελληνισμού. Οι Ρωμαίοι κατακτητές διέλυσαν το άλλοτε παντοδύναμο κράτος των Μακεδόνων. Ο Παύλος Αιμίλιος έκανε την Αμφίπολη πρωτεύουσα του πρώτου τμήματος της χώρας

και την ονόμασε «Η Μακεδόνων πρώτη». Από το λιμάνι της αναχώρησαν ρωμαϊκά πλοία γεμάτα με τους θησαυρούς των Μακεδόνων βασιλιάδων.

Το 147 π.Χ οι νέα γενιά των Μακεδόνων επαναστάτησε κατά των Ρωμαίων.

Από την Αμφίπολη πέρασε το 51 π.Χ ο Απόστολος Παύλος. Δεν αναφέρεται εάν έκτισε εκκλησία αλλά η Αμφίπολη στις «Πράξεις Αποστόλων» αναφέρεται ως έδρα Επισκόπου.

Τα ίχνη της Αμφίπολης χάνονται στα χρόνια της παρακμής των Ρωμαίων. Μετά την πτώση των Ρωμαίων, την Αμφίπολη κατέλαβαν οι Ερούλοι, οι Βησιγότθοι και οι Σλάβοι.

Το 1342 κατελήφθη από τους Σέρβους και το 1373 από τους Τούρκους, δέκα χρόνια πριν την οριστική κατάληψη των Σερρών από τον Μπέηλερμπεη Τιμουρτάς.

Ο Λέων της Αμφιπόλεως

Υπάρχουν πολλές εκδοχές για τους λόγους που οδήγησαν στη δημιουργία αυτού του αξιοθαύμαστου μνημείου.

Σύμφωνα με τον καθηγητή Αρραντόπουλο μετά από πρόταση του Περικλή (κατά το 437-436 π.Χ) ο Ἀγνωνας έστησε τον μαρμάρινο λέοντα σε ανάμνηση των μεγάλων θυσιών των Αθηναίων.

Μια δεύτερη εκδοχή αναφέρει ότι το μνημείο στήθηκε προς τιμήν του Σπαρτιάτη στρατηγού Βρασίδα.

Μετά τις ανασκαφές του 1937 ο καθηγητής της αρχαιολογίας Oscar Broneer υποστήριξε πως ο μαρμάρινος λέοντας στήθηκε προς τιμήν του Λαομέδοντος εμπίστου συναγωνιστεί και συντρόφου του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Σύμφωνα με την εκδοχή του καθηγητή Λαζαρίδη είναι έργο του 4ου αιώνα π.Χ και δημιουργήθηκε προς τιμήν του Λεωσθένη ναυάρχου του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Τέλος, σύμφωνα με τον Σερραίο ιστορικό Γ. Καφταντζή η δημιουργία του μνημείου συνδέεται με το θάνατο σημαντικού προσώπου ή με πολύνεκρη μάχη μεταξύ των Αμφιπολιτών και του Φιλίππου Β' το 356 π.Χ.

Καταστροφή του Μνημείου

Οι απόψεις των αρχαιολόγων για τη χρονολογία που συντελέσθη η καταστροφή του μνημείου δίστανται. Γίνεται αναφορά στο 422 π.Χ από τους υπό Βρασίδα ολιγαρχικούς που μισούσαν τους Αθηναίους. Άλλη εκδοχή αναφέρει ότι καταστράφηκε από τους Ερούλους το 267 π.Χ. Επίσης αναφορές γίνονται για το 365 πχ από τους Βησιγότθους, το 1185 από τους Νορμανδούς, το 1204 από τους Λατίνους και το 1106 από τους Βούλγαρους.

Η δημιουργία Μουσείου στην περιοχή με σπάνια ευρήματα μαρτυρούν όλες της πτυχές της ιστορίας της Αρχαίας Αμφίπολης και της περιοχής της που αποτέλεσε μια από τις σημαντικότερες πόλεις όλων των εποχών, σε κάθε μορφή και δραστηριότητα ζωής.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ

ΟΧΥΡΟ ΡΟΥΠΕΛ

Ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε την 1η Αυγούστου του 1914, όταν μετά τη δολοφονία του Αρχιδούκα Φερδινάνδου στο Σεράγεβο, η Αυστροουγγαρία κήρυξε πόλεμο εναντίον της Σερβίας. Με την κήρυξη του πολέμου η Ελλάδα αποφάσισε να παραμείνει ουδέτερη.

Όταν απορρίφθηκε η απαίτηση της Βουλγαρίας να παραχωρηθεί το μεγάλο νότιο τμήμα της Σερβίας, το λιμάνι της Καβάλας και μια περιοχή που περιελάμβανε και τις Σέρρες, η Βουλγαρία κήρυξε πόλεμο εναντίον της Σερβίας και Αγγλογαλλικά στρατεύματα άρχισαν να αποβιβάζονται στη Θεσσαλονίκη. Στα ελληνικά εδάφη βρισκόταν συνολικά 80.000 στρατός.

Αφού η Σερβία είχε περιέλθει στα χέρια των γερμανοβουλγάρων, αυτοί σταμάτησαν στην ελληνική μεθόριο και στις 26 Μαΐου του 1916 μια φάλαγγα γερμανοβουλγάρων προχώρησε στην περιοχή του Στρυμόνα με κατεύθυνση το Οχυρό του Ρούπελ.

Στις 9.45 ο Διοικητής του Οχυρού διέταξε πυρ και ανεκόπη η προέλαση των γερμανοβουλγαρικών στρατευμάτων.

Μια διαταγή, όμως, από την τότε κυβέρνηση, ανέτρεψε το αρχικό σχέδιο, αφού ανέφερε πως έπρεπε να γίνει παράδοση του Οχυρού και να μην υπάρξει καμία αντίσταση.

Στις 27 Μαΐου του 1916, έγινε η παράδοση του Οχυρού Ρούπελ που αποτελεί μια από τις μελανότερες σελίδες της ελληνικής ιστορίας.

Στις 5 Αυγούστου του 1916, άρχισε η εισβολή σε όλο το μήκος της ελληνοβουλγαρικής μεθορίου. Τμήματα της 6ης Μεραρχίας υπό τη διοίκηση του Συνταγματάρχη Χριστοδούλου έδωσε μάχη στην περιοχή Σιδηροκάστρου χωρίς να κατορθώσει να σταματήσει τα βουλγαρικά στρατεύματα που έως τις 30 Αυγούστου είχαν καταλάβει την πόλη των Σερρών, την Καβάλα και τη Δράμα.

Το Οχυρό του Ρούπελ αποτέλεσε σημείο πρόκλησης και για τους Γερμανούς το 1941, στην προσπάθειά τους να εισβάλλουν στην Ελλάδα. Η αντίσταση των Ελλήνων ήταν θαυμαστή, αφού οι Γερμανικές επιθέσεις αποκρούονταν από την 6η έως το πρωί της 10ης Απριλίου που σταμάτησαν οι εχθροπραξίες. Το Οχυρό παραδόθηκε μετά την εισβολή των γερμανών στην Ελλάδα.

ΦΥΣΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

ΑΗ-ΓΙΑΝΝΗΣ

Δύο μόλις χιλιόμετρα από την πόλη των Σερρών βρίσκεται το γραφικό προάστιο του Αγίου Ιωάννη. Από τα πρώτα λεπτά ο επισκέπτης μαγεύεται αντικρίζοντας τα αιωνόβια βαθύσκια πλατάνια και τα άφθονα νερά να κυλούν σχηματίζοντας σε αρκετά σημεία μικρούς καταρράκτες.

Τα εξοχικά κέντρα που υπάρχουν δένουν περίτεχνα με το φυσικό τοπίο και κάνουν το βυθισμένο στο πράσινο αυτό προάστιο, ξακουστό σε όλη την Ελλάδα. Χιλιάδες είναι οι επισκέπτες από όλη την χώρα που αναζητούν τη δροσιά τους θερινούς μήνες και τη γαλήνη τους χειμερινούς που προσφέρει το μοναδικό σε ομορφιά και φυσική αρμονία προάστιο των Σερρών.

ΛΑΙΛΙΑΣ

Το δάσος του Λαιιλιά, βρίσκεται 25 χιλιόμετρα από την πόλη των Σερρών, στην οροσειρά της Βροντούς και αποτελεί μία μαγευτική τοποθεσία, υψηλής αισθητικής και ιδιαίτερου φυσικού κάλλους. Είναι ένα ψηλό δάσος οξιάς και δασικής πεύκης με έκταση 33.000 στρεμμάτων. Πρόκειται για ορεινό σύμπλεγμα με υψηλότερη κορυφή τα 1850 μέτρα, με δασοκάλυψη 83% και οδικό δίκτυο 110 χιλιόμετρα.

Το δάσος του Λαιιλιά είναι συνδεδεμένο με χίλιες παραδόσεις και ιστορίες. Για πρώτη φορά το όνομα «Λαιιλιάς» που είναι παραφθορά της τουρκικής λέξης Γιαιλιάς, αναφέρεται στο «Χρονικό του Πάπα-Συνοδινού» το 1603-1604. Το όνομα Γιαιλιάς σήμαινε τόπος ξεφαντώματος, αναψυχής και παραθερισμού. Τα υπάρχοντα ιστορικά στοιχεία για το ορεινό συγκρότημα της Βροντούς που περιλαμβάνει το δάσος Λαιιλιά, δεν είναι ικανά να αποδώσουν την πλήρη ιστορική εξέλιξη της περιοχής, δείχνουν ωστόσο ότι η συγκεκριμένη περιοχή δεν αποτελούσε ένα ανεξάρτητο ορεινό τμήμα, ξεκομμένο από την ανθρώπινη δραστηριότητα της γειτονικής πεδιάδας των Σερρών, που ήταν ιδιαίτερα έντονη από τους αρχαιοτάτους χρόνους.

Πηγές αναφέρουν πως επί τουρκοκρατίας είχαν στο Λαιιλιά θερινές κατοικίες πρόκριτοι του Νομού και οι μπέηδες έστελναν εκεί τα χαρέμια τους για παραθέριση.

Λίγο αργότερα οι Σερραίοι δημιούργησαν στον Λαιιλιά ένα γραφικό χωριό αξιολογώντας, τον έτσι σε αξιόλογο θέρετρο. Ο Παγκόσμιος πόλεμος, όμως, ερήμωσε

τα πάντα. Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον των επισκεπτών συγκεντρώνει ο τεράστιος βράχος της Κατίγκας που βρίσκεται στο χείλος μιας βαθιάς χαράδρας και ξαναζωντανεύει το θρύλο της Κατίγκας, της κοπέλας που αυτοκτόνησε πέφτοντας από το βράχο για να μην παντρευτεί έναν μωαμεθανό.

Στο μεσοπόλεμο οι Σερραίοι, στο οργανωμένο θέρετρο που είχαν στο βουνό οργάνωναν τα «ανταμώματα». Οι κτηνοτρόφοι νομάδες Βλάχοι είχαν στεριώσει στα χαμηλότερα και ηπιότερα επίπεδα του δάσους χτίζοντας οικισμό στον οποίο ξεχώριζε η εκκλησία, καμωμένη με μεράκι και ευλάβεια.

Πολλοί είναι οι περιπατητές και οι αθλητές που επισκέπτονται καθημερινά το δάσος κατά τους θερινούς μήνες με αποκορύφωμα το Δεκαπενταύγουστο, οπότε και διοργανώνονται λαογραφικές εκδηλώσεις.

Στην κορυφή «Αλή-μπαμπάς» υπάρχει μία πηγή, το νερό της οποίας χρησιμοποιούσαν για την παρασκευή του «ακανέ» που αποτελεί ακόμα και σήμερα παραδοσιακό τοπικό γλύκισμα.

Στη βόρεια πλευρά της κορυφής μέσα σε δάσος από οξιές και έλατα σε υψόμετρο 1600 μέτρων, βρίσκεται το χιονοδρομικό κέντρο του Λαϊλιά, δημιούργημα του Ελληνικού Ορειβατικού Συλλόγου Σερρών, που είναι ένα από τα πιο αξιόλογα της Ελλάδας. Διαθέτει μία βασική χιονοδρομική πίστα μήκους 1.000 μέτρων και πλάτους 70 μέτρων, η οποία εξυπηρετείται από ένα συρόμενο χιονοδρομικό αναβατήρα ενώ υπάρχει και μία δεύτερη πίστα με μεγαλύτερο βαθμό δυσκολίας. Με κατάλληλο φωτισμό που τοποθετήθηκε στην πίστα γίνονται και νυχτερινές καταβάσεις.

Κάθε χρόνο στο χιονοδρομικό κέντρο πραγματοποιούνται αγώνες καταβάσεων και δρόμου αντοχής, πανελλήνιοι, τοπικοί, περιφερειακοί και άλλοι χιονοδρομικοί αγώνες.

Επίσης, λειτουργεί ένα σύγχρονο χιονοδρομικό περίπτερο-σαλέ.

Το βιοκλίμα της περιοχής έχει ξερικό εύκρατο χαρακτήρα που δεν ανήκει στο μεσογειακό αλλά στα βιοκλίματα της Μεσευρώπης.

Στο δάσος του Λαϊλιά παρατηρούνται 515 περίπου taxa, είδη και κατώτερες ταξινομικές μονάδες.

Πλούσια είναι η βλάστηση και η υποβλάστηση. Στην τοποθεσία «Μπαλτά-Τσαϊρ» αναπτύσσεται ένα παλαιοντολογικό φυσικό μουσείο της βλάστησης του δάσους.

Στην περιοχή χρονολογικά εντοπίστηκε η πρώτη παρουσία των ανθρώπων σ' αυτήν. Ο χώρος ονομάζεται «σφαγνώνας», προστατεύεται από το Υπουργείο Γεωργίας και κηρύχθηκε διατηρητέο φυσικό μνημείο.

Σ' αυτήν την έκταση συναντώνται από τα πιο σπάνια είδη γλωρίδας, ενώ γίνονται έρευνες της μεταπαγετώδους εξέλιξης του δάσους.

Η πανίδα του είναι πλούσια και σημαντική, ενώ το δάσος διατηρείται σαν πυρήνας αποταμίευσης με την απαγόρευση του κυνηγιού διαρκώς.

Από τα φυτοφάγα θηλαστικά έντονη είναι η παρουσία των ζαρκαδιών και των λαγών, από τα παμφάγα τα αγριογούρουνα αποτελούν το σημαντικότερο πληθυσμό ενώ οι λίγες καφετιές αρκούδες βρίσκουν άσυλο στο βόρειο απόκρημνο τμήμα του δάσους. Έντονη είναι η παρουσία της αλεπούς από τα σαρκοφάγα και μετριότερη του τσακαλιού. Επίσης, στην περιοχή παρατηρήθηκαν και χειρόπτερα, ενώ σημαντική είναι η παρουσία των ερπετών τόσο αριθμητικά όσο και σε ποικιλία ειδών. Επίσης έχουν καταγραφεί 63 είδη ορνιθοπανίδας από τα οποία τα 10 προστατεύονται από σχετική οδηγία της Ε.Ο.Κ., περί διατήρησης των άγριων πουλιών.

Το δάσος του Λαϊλιά με τα πανύψηλα δένδρα, τις απότομες χαράδρες, τους απόκρημνους και τεράστιους βράχους, τα περιπατητικά μονοπάτια καθώς και τις ανέσεις του χιονοδρομικού κέντρου και του ορειβατικού καταφυγίου προσφέρεται για τουρισμό όλες τις εποχές του χρόνου.

ΚΟΙΛΑΔΑ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ

Πηγή ζωής και αληθινό πνεύμονα για την πόλη των Σερρών αποτελεί η κοιλάδα των Αγίων Αναργύρων που βρίσκεται στο δρόμο που οδηγεί στην Ακρόπολη.

Πρόκειται για το ωραιότερο πάρκο των Σερρών που ταυτόχρονα αποτελεί χώρο αναψυχής, άθλησης και διασκέδασης.

Τα δρομάκια ανάμεσα στα πολλά δένδρα πλάι στα γέρικα πλατάνια που ανάμεσά τους κυλούν χείμαρροι και ρυάκια αποτελούν πρόκληση για κάθε επισκέπτη που ζητά να αποδράσει από το βουητό της πόλης και να θαυμάσει την ομορφιά της φύσης.

Ένα ακόμη στολίδι της κοιλάδας θεωρείται η τεχνητή λίμνη που στα νερά της καθρεπτίζεται το γαλάζιο και το πράσινο του τοπίου.

Το κλειστό κολυμβητήριο και το γυμναστήριο δένουν αρμονικά με το τοπίο χωρίς να διαταράσσουν αισθητικά την ισορροπία του, ενώ παράλληλα τα ανοιχτά γήπεδα μπάσκετ και τένις καθώς και τα κέντρα διασκέδασης που πληθαίνουν τα τελευταία χρόνια προσφέρουν στιγμές απόλαυσης για όσους επιλέξουν να την επισκεφθούν.

ΣΕΡΡΑΪΚΑΙ ΕΞΟΧΑΙ

Στις εξωτερικές πλευρές της πόλης, ιδίως στην Ανατολική, συναντά κανείς τις εξοχές. Οι εξοχές αυτές σχηματίστηκαν στις κοιλάδες των χειμάρρων. Οι κοιλάδες αυτές βρίσκονται μεταξύ δύο σειρών λόφων που κείνται απέναντι μεταξύ τους. Ο χώρος μεταξύ των λόφων διαιρείται σε τρία τμήματα. Από αυτά το μέσον κατέχει η κοίτη του χειμάρρου, τα δε δύο άλλα τμήματα είναι παρόχθιοι θέσεις που άλλοτε στενεύουν και άλλοτε φαρδαίνουν. Εάν το ανθρώπινο χέρι δεν παρέμβαινε, μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα θα μεταβάλλονταν σε αμμώδεις κοίτες λόγω της άστατης και πολύτροπης ροής του νερού του χειμάρρου. Λόγω όμως της ανθρώπινης πρόνοιας σχηματίστηκαν εξοχικές τοποθεσίες που παρέχουν ψυχαγωγία και άνεση στους επισκέπτες.

Οι ψυχαγωγικότερες εξοχές σχηματίστηκαν στην κοιλάδα, την οποία διατρέχει ο χείμαρρος της Παναγίας (ή των Αγίων Αναργύρων) ο ευεργετικότερος και σπουδαιότερος όλων. Η κοιλάδα αυτή βρίσκεται στην Ανατολική πλευρά της πόλης, όπου τελειώνουν οι κατοικίες. Πέρα από την κοιλάδα υπάρχει μόνο μία συνοικία που λέγεται **Κατακονόζι**. Οι δύο ρομαντικές τοποθεσίες της κοιλάδας είναι ο **Μπέη - Μπαχτσές** και τα **Κιόσκια**.

Μ Π Ε Η - Μ Π Α Χ Τ Σ Ε Σ

Η περιώνυμος αυτή εξοχική τοποθεσία, η ονομασθείσα Μπέη-Μπαχτσές βρίσκεται βόρεια της πόλης, ακριβώς στο σημερινό δρόμο, ο οποίος οδηγεί στην Ακρόπολη. Έλαβε το όνομα αυτό από παρακείμενο άλλοτε δενδρόκηπο, που ανήκε σε έναν από τους διασημότερους Τούρκους μπέηδες. Ο χώρος αυτός είναι όντως εξαιρετος και μαγευτικός. Την γοητεία της εξοχικής αυτής θέσης αποτελεί το κατάφυτο, το γλοερό και σύνδεδρο αυτής, καθώς και η παχιά και πυκνή σκιά, την οποία παρέχουν οι πολύφυλλοι και πλατύφυλλοι γηραιοί πλάτανοι.

Μπροστά από τον δεινόκοκο εκτεινόταν χώρος επίπεδος και δεινόφυτος. Ο χώρος αυτός αποτελούσε την πλατεία καφενείου που το διηύθυνε Οθωμανός. Εκεί επικρατούσε σιωπηλή και αθόρυβη ηρεμία που ήταν αρεστή στις οικογένειες της ανώτερης τάξης.

Ο χώρος όλος πλημμύριζε από κελαηδήματα πουλιών, ιδίως αηδονιών που ενστάλαζε στην καρδιά των ανθρώπων « άρρητο ηδονή», ώστε νόμιζε κανείς ότι βρισκόταν στον κήπο της Εδέμ.

Από τους πιο συνηθισμένους τόπους αναψυχής στη διάρκεια του Μεσοπολέμου ήταν τα «ΚΙΟΣΚΙΑ και ο «ΜΠΕΗ ΜΠΑΞΕΣ». Στη φωτογραφία μας Σερραίοι έμποροι με την κλασική πια ψάθα στημένη στο έδαφος φωτογραφίζονται κάτω από ένα βαθύσκιο πλάτανο.

Άποψη της τοποθεσίας του «Μπέη-Μπαχτσέ», εκεί που σήμερα βρίσκεται το εθνικό μας κολυμβητήριο, σε προπολεμική φωτογραφία και το χαρακτηριστικό αυτοκίνητο της εποχής εκείνης. Το σπιτάκι ήταν ο «φόρος» δηλ. ο έλεγχος που γίνονταν στους ξυλοκόπους για να μη μεταφέρουν λαθραία ξυλεία στις Σέρρες. « ...οι διάφοροι νερόμυλοι αραδιαστοί στην όχθη του αυλακιού με την υγρή κινητήρια δύναμή τους και με τους γραφικούς καταρράκτες. Τα διάφορα καφενεία στη γραμμή, από το καφενείο του Κουντουρά, του Χρήστου και του Μπέλλα ως το αριστοκρατικό καφενείο του Μπέη Μπαχτσέ και πιο πέρα ακόμα στα περίφημα «Κιόσκια» που διέκοπταν του πρασίνου τη μονοτονία...και απομεινάρια ενός τοξοτού υδραγωγείου θυμίζουν έναν ωραίο θρύλο για τον άθλο ενός παλικαριού των Σερρών που στα παλιά εκείνα χρόνια με την τόλμη και τη μεγαλοφροσύνη του, λύγισε σκληρόκαρδου τυράννου τη θηριώδη ψυχή κι έσωσε χριστιανικές ψυχές από της υγρής φυλακής τον αργό θάνατο...».

ΚΙΟΣΚΙΑ

Η εξοχική αυτή θέση, τα Κιόσκια, που ονομάστηκε έτσι από τα παραπήγματα (παράγκες) που βρισκόταν εκεί, βρίσκεται λίγο βορειότερα του Μπέη-Μπαχτσέ. Λόγω δε της ρομαντικότητάς της η θέση αυτή κατέχει τα πρωτεία μεταξύ των εξοχών. Επί γενεάς δε υπήρξε περιπόθητος διαμονή προς ψυχαγωγία. Η γοητεία της θέσεως συμπληρώνεται και από την μαγεία του γύρω τόπου, όπου το περίεργο σύμπλεγμα των δένδρων αναρριχάται στον παρακείμενο κατάφυτο λόφο και δροσίζει τις ρίζες του στον χείμαρρο, που διέρχεται μέσα από το γήινο αυτόν παράδεισο.

Η γοητεία της μοναδικής αυτής θέσης, προσήλκυε κυρίως νεαρά άτομα, που ευχαριστιόταν να κάνουν αθλητικά παιχνίδια και άλλα, όταν είχαν ελεύθερο χρόνο. Γι' αυτό η θέση αυτή ορίστηκε και ως η καταλληλότερη για την γιορτή όλων των σχολείων την 1η Μαΐου. Τη μέρα αυτή όλη η νεολαία πανηγύριζε παίζοντας και τραγουδώντας. Στην παιδική πανηγυρή συμμετείχε και ο πληθυσμός της πόλης.

Τα «Κιόσκια» ήταν ένας ιδιαίτερος αγαπητός χώρος για τους Σερραίους όπου πήγαιναν εκδρομή τις γιορτές και τις σχόλες αλλά κύρια την Πρωτομαγιά στη διάρκεια της οποίας γιόρταζαν με ιδιαίτερο ξεφάντωμα

ΛΙΜΝΗ ΚΕΡΚΙΝΗ

Ο υγροβιότοπος της Κερκίνης βρίσκεται στο γεωγραφικό τμήμα του νομού Σερρών και εκτείνεται σε μια υπέροχη φυσική έκταση, με κέντρο τη λίμνη Κερκίνη. Περιλαμβάνει 25 χιλιόμετρα του ποταμού Στρυμόνα, 10 χιλιόμετρα του ποταμού Κερκινίτη, μια μεγάλη ποικιλία καναλιών και μικρότερων ρεμάτων που βρίσκονται στα γύρω βουνά και μια μεγάλη έκταση καλλιεργήσιμης γης. Η λίμνη απλώνεται κατά μήκος του ποταμού Στρυμόνα, ο οποίος ξεκινά από τις πλαγιές του βουλγαρικού όρους Βίτοσα, τροφοδοτείται και από τον ποταμό Κερκινίτη, που απορρέει από το όρος Μαυροβούνιο στα δυτικά ενώ βόρεια τελειώνει στο όρος Κερκίνη (Μπέλες). Ανατολικά και δυτικά η αρκετά επίπεδη γη διαθέτει αναχώματα, ορίζοντας μια ανισόπεδη μορφολογικά έκταση που οδηγεί σε φράγμα.

Η Λίμνη Κερκίνη αποτελεί μια ιδιαίτερη περίπτωση υγροτόπου. Δημιουργήθηκε το 1932 με την κατασκευή φράγματος στον ρου του ποταμού Στρυμόνα στο ύψος του χωριού Λιθότοπος. Αρχικός σκοπός της ήταν η συγκράτηση των πλημμυρικών νερών του Στρυμόνα, αλλά αργότερα χρησιμοποιήθηκε και για αποθήκευση νερού για την άρδευση του κάμπου των Σερρών. Στη θέση της προϋπήρχε ένα σύνθετο σύστημα εκτεταμένων και ριγών υγροτόπων, που τροφοδοτούνταν από τα νερά του ποταμού.

Σήμερα η ποικιλομορφία της βλάστησης, η παρουσία εκατοντάδων ειδών πουλιών, η πλούσια ιχθυοπανίδα και τα πολλά είδη θηλαστικών, ερπετών και αμφιβίων που υπάρχουν στην περιοχή είναι η φυσική συνέχεια της ζωής που υπήρχε πριν από την κατασκευή του φράγματος. Η κατασκευή της τεχνικής λίμνης δάμασε τα νερά του Στρυμόνα, συντέλεσε στην καταπολέμηση του εφιάλτη της ελονοσίας, έδωσε ζωή στα χωράφια του κάμπου και βοήθησε τα μέγιστα στην οικονομική ανάπτυξη του νομού και στην αποκατάσταση των 85.000 προσφύγων από τη Μικρασιατική καταστροφή. Το 1982, η συνεχής μείωση της χωρητικότητας της λίμνης, λόγω των φερτών υλών που μετέφερε ο Στρυμόνας, οδήγησε στην κατασκευή νέου φράγματος που ύψωσε στη στάθμη της λίμνης.

Η Κερκίνη αποτελεί έναν από τους 11 ελληνικούς Υγροτόπους Διεθνούς Σημασίας (της σύμβασης Ραμσάρ) και μία από της 113 Σημαντικές Περιοχές για τα Πουλιά της Ελλάδας (IBA). Καλύπτεται από την ευρωπαϊκή και διεθνή νομοθεσία, όπως η Οδηγία 79/409 της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Διεθνής Σύμβαση της Βαρκελώνης. Επίσης αποτελεί περιοχή του Ευρωπαϊκού Δικτύου "Φύση 2000" σύμφωνα με την Οδηγία 92/43/ΕΟΚ. Το 1993 υπογράφηκε η Κοινή Υπουργική Απόφαση 66272/93 για την οριοθέτηση του υγροτόπου, η οποία προσδιορίζει τις ζώνες προστασίας του και ρυθμίζει τις δραστηριότητες σε αυτές. Παράλληλα, νομαρχιακές αποφάσεις ρυθμίζουν το κυνήγι, την αλιεία κατά την περίοδο αναπαραγωγής, και τις υλοτομίες.

Οι τρεις προσβάσιμες πλευρές της λίμνης δίνουν τη δυνατότητα παρατήρησης των πουλιών, ενώ πολύ όμορφα είναι τα μικρά λιμάνια στη βόρεια πλευρά της λίμνης στο Μανδράκι, στο χωριό Κερκίνη και στο νότιο άκρο της στο Λιθότοπο, όπου βρίσκεται και το φράγμα. Η λίμνη δεν είναι ίδια όλο το χρόνο, η πιο μεγάλη σε όγκο εκδοχή της είναι στα τέλη της άνοιξης με αρχές καλοκαιριού καθώς από τα μέσα καλοκαιριού το μέγεθος ελαττώνεται και το συγκεντρωμένο νερό χρησιμοποιείται για άρδευση,

χαρίζοντας ζωή σε χιλιάδες εκτάρια καλλιεργήσιμης γης, στην πεδιάδα των Σερρών.

Η μοναδική αυτή λίμνη, προσφέρεται για φυσική παρατήρηση 300 σπάνιων και προστατευόμενων υδρόβιων και αρπακτικών πουλιών. Πλούσια σε βλάστηση η περιοχή προσφέρεται ακόμα για εξερεύνηση, πεζοπορία, ψάρεμα, βόλτα με τα άλογα και βαρκάδα

Αυτά που περισσότερο παρατηρούν οι επισκέπτες είναι τα 120 πεταλούδας. Στα μέσα του χειμώνα εμφανίζονται μόνο τις πιο θερμές μέρες, αλλά τον υπόλοιπο χρόνο βρίσκονται παντού άφθονες και γοητευτικές. Στην περιοχή θα συναντήσετε επίσης μερικά από τα 350 είδη νυχτοπεταλούδας.

Ο υγρότοπος της Κερκίνης έχει ακόμα 47 είδη τριζονιών, είδη από λιβελούλες, σκαθάρια, μύγες, πολλές μέλισσες και σφήκες. Επειδή ακριβώς έχει καταμετρηθεί ένας μικρός μόνο αριθμός η περιοχή προσφέρεται για εξερεύνηση από ερασιτέχνες ή έμπειρους εντομολόγους. Επιπλέον έχουν εντοπιστεί ακόμα πολλά είδη ερπετών. Η γραικοχελώνα και η ονυχοχελώνα συναντιόνται στους πρόποδες των βουνών ενώ στα σημεία συγκέντρωσης νερού ζουν πολλές ποταμοχελώνες και βαλτοχελώνες. Υπάρχουν ακόμα πολλά είδη σαύρας αλλά και πολλά είδη φιδιών με το πιο ασυνήθιστο το ερημόφιδο (έρυξ) και το πιο ξεχωριστό το σπιτόφιδο.

Βρίσκεται στο βορειοδυτικό τμήμα του νομού 40 χιλιόμετρα από την πόλη των Σερρών και 100 χιλιόμετρα από τη Θεσσαλονίκη ενώ κάθε χρόνο γίνονται εκδηλώσεις γύρω από τη λίμνη όπως είναι ο ποδηλατικός γύρος της λίμνης, Moto cross και το Rock Festival με γνωστούς Έλληνες ,κυρίως, καλλιτέχνες.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΙΜΝΗ ΚΕΡΚΙΝΗ

- Η περιοχή του υγροτόπου της Κερκίνης έχει ανακηρυχτεί Εθνικό Πάρκο.
- Σχεδόν όλα τα σπονδυλωτά είδη που συναντάμε στη λίμνη περιλαμβάνονται στα παραρτήματα 1 και 2 της Σύμβασης της Βέρνης, Σύμβαση για την προστασία της Άγριας Ζωής και του Φυσικού Περιβάλλοντος της Ευρώπης.
- Πολλά από τα αποδημητικά είδη πουλιών προστατεύονται επίσης από τη Σύμβαση της Βόννης, Σύμβαση για τη διατήρηση των αποδημητικών ειδών που ανήκουν στην άγρια πανίδα.
- Είναι από τις παραγωγικότερες σε ψάρια λίμνες στην Ελλάδα. Η ιχθυοπανίδα της περιοχής περιλαμβάνει και ορισμένα ενδημικά είδη και υποείδη.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΚΕΡΚΙΝΗΣ

- Παρατήρηση πουλιών
- Βαρκάδα στη λίμνη Κερκίνη
- Πεζοπορία και ορειβασία

- Φωτογραφία
- Ποδηλασία
- Κανό
- Ιππασία
- Επίσκεψη στους γύρω αρχαιολογικούς και φυσικούς χώρους

Η περιοχή ενδείκνυται για φαγητό και καφέ καθώς υπάρχουν πολλές ταβέρνες, εστιατόρια αλλά και cafe, με τοπικά εδέσματα από εκτροφεία βουβαλιών και ιχθυοτροφείων της περιοχής.

ΦΑΡΑΓΓΙ ΚΑΙ ΓΙΟΦΥΡΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΑΓΓΙΤΗ

Ένας επίγειος παράδεισος μπορεί να θεωρηθεί το φαράγγι του ποταμού Αγγίτη, μήκους 15 χιλιομέτρων, αφού η βαθιά και στενή αυτή ποτάμια κοιλάδα ανάμεσα σε σκληρά πετρώματα, προσφέρει στον επισκέπτη μια ξεχωριστή ομορφιά και μια πρωτόγνωρη εμπειρία.

Τα απότομα τοιχώματα της στενής κοιλάδας αποτελούν κατά μία εκδοχή τεχνητή κατασκευή των Μακεδόνων του Φιλίππου Β' σε μια προσπάθεια να αποξηράνουν τα τενάγη των Φιλίππων και Δράμας.

Η κοιλάδα του ποταμού Αγγίτη δημιουργήθηκε σε τέσσερα εξελικτικά στάδια, κατά τη διάρκεια του νεογενούς και τεταρτογενούς και είναι γνωστή με τις ονομασίες «Στενά Πέτρας» και «Διώρυγα».

Σύμφωνα με δημοσίευση του περιοδικού του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας της Βιέννης (Φεβρουάριος του 1978), βρέθηκαν σε τρεις περιοχές βραχογραφίες που παριστάνουν καμήλες, ελάφια, ιππείς που κρατούν τα ηνία των αλόγων και ακόντια, αλλά και αφηρημένα σχέδια.

Από τις παραστάσεις των ιππέων, πιθανολογείται ότι οι βραχογραφίες έγιναν τον 5ο - 6ο μ.Χ. αιώνα.

Βασικό χαρακτηριστικό στο φαράγγι του Αγγίτη είναι τα βαθιά ρήγματα που ξεκινούν από το χωριό Συμβολή και φτάνουν μέχρι το χωριό Λευκοθέα. Η πορεία του ποταμού μέσα στη χαράδρα δεν είναι ευθεία με συνέπεια σε πολλά σημεία το νερό να αγγίζει τους βράχους, ενώ σε άλλη πλευρά να υπάρχουν αποθέσεις.

Εκπληκτικής ομορφιάς είναι οι «σπηλιές» και οι καμάρες που δημιουργήθηκαν με το πέρασμα του χρόνου.

Η γλωρίδα της κοιλάδας περιλαμβάνει όλων των ειδών τα άγρια είδη, ενώ επίσης πλούσια είναι και η πανίδα.

Η κατασκευή διαδρόμου συνδετικού του Σπηλαιού Αλιστράτης με το φαράγγι, η κατασκευή περιπατητικών μονοπατιών που προγραμματίζει η Ν.Α. Σερρών, θα κάνει περισσότερο προσιτή την μοναδική αυτή φυσική ομορφιά στους επισκέπτες.

ΣΠΗΛΑΙΟ ΑΛΙΣΤΡΑΤΗΣ

Πενήντα χιλιόμετρα από τις Σέρρες στη θέση «Πετρωτό», βρίσκεται το σπήλαιο της Αλιστράτης, που αποτελεί πόλο έλξης πολλών επισκεπτών, όχι μόνο από την Ελλάδα, αλλά και από όλο τον κόσμο, καθώς θεωρείται ένα από τα ωραιότερα και μεγαλύτερα της χώρας, ίσως και της Ευρώπης. Το σπήλαιο της Αλιστράτης προκαλεί δέος και θαυμασμό για την ασύγκριτη υπόγεια γοητεία του. Έχει 25.000 τμ. γνωστή επιφάνεια και είναι σχεδόν επίπεδο, με σταθερή θερμοκρασία και υγρασία. Διαθέτει φυσικό εξαερισμό και ιδανικές προδιαγραφές ασφαλείας, ενώ το συνολικό μήκος των διαδρομών ανέρχεται σε 3 χιλιόμετρα. Απέχει 47,5 χιλιόμετρα από την πόλη των Σερρών και λειτουργεί καθημερινά και τη θερινή αλλά και τη χειμερινή περίοδο.

Το σπήλαιο έγινε γνωστό στις 19 Μαΐου 1975 στη Σπηλαιολογική Εταιρεία (Ε.Σ.Ε.) έπειτα από σχετικό έγγραφο της Κοινότητας Αλιστράτης. Η κωμόπολη της Αλιστράτης, σημαντικό θρησκευτικό και πνευματικό κέντρο των μέσων χρόνων της Τουρκοκρατίας έγινε μητροπολιτική έδρα και μια ανθηρή φημισμένη κωμόπολη, στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, λόγω του εύφορου εδάφους, της επίκαιρης θέσης της και του εμπορίου στην περιοχή. Την ίδια εποχή ιδρύθηκε η Κεντρική Ελληνική Σχολή, περίφημη για την ποιότητα των σπουδών που παρείχε, το Αρρεναγωγείο, το Παρθεναγωγείο και το Οικοτροφείο της.

Οι πρώτες εντυπώσεις ελλήνων και ξένων σπηλαιολόγων, γεωλόγων και εξερευνητών, ήταν υπέρ το δέον ενθαρρυντικές.

Στην επιφάνεια του σπηλαίου υπάρχουν ιζήματα μικρού και μεγάλου πάχους. Τα ιζήματα αυτά, όπως και τα ιζήματα όλων των σπηλαίων της Ελλάδας, ανήκουν στο τεταρτογενές και φυσικά η μέσα στα ιζήματα εκλυόμενη πανίδα, ανήκει στο τεταρτογενές δηλ. χρονολογείται περίπου από 2.000.000 έτη μέχρι σήμερα.

Σε ελάχιστα σημεία της επιφάνειας του σπηλαίου βρέθηκαν περιασβεστωμένα οστά, που ανήκουν, με μία πρόχειρη εξέταση, σε σημερινά ζώα. Πάντως στα πλούσια ιζήματα του σπηλαίου είναι πιθανόν να αντιπροσωπεύονται παλαιοντολογικά και προϊστορικά ευρήματα κι αυτό θα αποδειχθεί αν γίνουν έρευνες, οι οποίες μπορούν να γίνουν χωρίς να παρεμποδιστεί η τουριστική αξιοποίηση του σπηλαίου.

Έχει πανύψηλες οροφές, υπερμεγέθεις σταλακτίτες, καθώς και ένα σπανιότατο μικροδιάκοσμο από «εκκεντρίτες», ένα είδος σταλακτιτών που αναπτύσσονται προς διάφορες κατευθύνσεις.

Η πρωταρχική αιτία της γένεσής του είναι η διαλυτικότητα των ασβεστολίθων της περιοχής «Πετρωτού». Ο προθάλαμος του σπηλαίου είναι μία αίθουσα ύψους 8m, από την οποία ξεκινούν στοές με μεγάλο ύψος και πλουσιότατο διάκοσμο από σταλακτίτες και σταλαγμίτες.

Από το θάλαμο υποδοχής που έχει διαστάσεις 60 μ. πλάτος, 100 μ. μήκος και 20-30 μ. ύψος αναπτύσσονται δεξιά και αριστερά οι κύριοι κλάδοι του σπηλαίου.

Στις στοές του σπηλαίου συναντώνται εκκεντρίτες άλλοτε κατάλευκοι με ποικίλα σχήματα, λεπτές σωληνοειδείς μορφές σταλακτιτών που φτάνουν έως και τα 15m

ύψους, καθώς και διπλές ή ροπαλοειδείς ή πεπλατυσμένες ή διακλαδιζόμενες μορφές με την ονομασία «ελικτίτες».

Επίσης συναντώνται κόκκινοι σταλακτίτες, οι οποίοι έχουν χρωματισθεί από υλικά των επιφανειακών πετρωμάτων, καθώς και τεράστιες κοίλωνες που σχηματίζουν φράγματα ή διόδους εξαιρετικής ομορφιάς.

Το ύψος της μεγαλύτερης στοάς φθάνει τα 35 μ. περίπου, ενώ σε κάποιο σημείο υπάρχει ένας πολύ χαμηλός μικρός θάλαμος διαστάσεων 2 μ. πλάτους, 3 μ. μήκους και ύψους 50-60 εκ.

Το συνολικό μήκος των γνωστών κύριων διαδρόμων, καθώς και των δευτερευόντων ανέρχεται σε 3 χλμ. περίπου.

Στο σπήλαιο υπάρχουν σπηλαιόβιοι οργανισμοί, μεταξύ άλλων και διλιχόποδα, μυριόποδα και νυχτερίδες, ενώ έπειτα από μελέτη των κλιματολογικών συνθηκών, βρέθηκε ότι επικρατεί θαυμάσιος φυσικός εξαερισμός σε όλα τα τμήματά του.

Η θερμοκρασία μέσα στο σπήλαιο κατά το μήνα Μάιο βρέθηκε ύστερα από μετρήσεις σταθερή σχεδόν στους 20οC, ενώ η υγρασία του 70 - 75%.

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ

ΙΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Επτά χιλιόμετρα από την πόλη του Σιδηροκάστρου και σε μια τοποθεσία με πανοραμική θέα, βρίσκονται τα ιαματικά Λουτρά, τα οποία ενδείκνυνται για τη θεραπεία αρθρίτιδας, ρευματισμών, νεφρολιθιάσεων, νευραλγιών και μυαλγιών.

Την ευθύνη λειτουργίας και ανάπτυξης την έχει η Δημοτική Επιχείρηση Λουτρών του Δήμου Σιδηροκάστρου.

Τα τελευταία χρόνια έχουν εκσυγχρονισθεί με άριστες εγκαταστάσεις, ώστε να μπορούν να φιλοξενήσουν ποιοτικά και ποσοτικά Έλληνες και όχι μόνο, για λουτροθεραπεία.

Η Δημοτική Επιχείρηση δρομολόγησε επενδύσεις ύψους 1.000.000.000 δραχμών με την κατασκευή και λειτουργία νέου υδροθεραπευτηρίου που περιλαμβάνει κλειστή πισίνα, ατομικές μπανιέρες με υδρομασάζ, φυσιοθεραπευτήριο και γυμναστήριο. Παράλληλα δρομολογείται και η ολοκλήρωση του νέου Ξενοδοχειακού συγκροτήματος, ενώ υπάρχουν προτάσεις, σύμφωνα με τις οποίες μπορούν οι νέες εγκαταστάσεις να χρησιμοποιηθούν και για συνεδριακό τουρισμό, αλλά και προγράμματα κατάρτισης, στα οποία προβλέπεται ανταλλαγή με άλλες χώρες και χρειάζεται φιλοξενία των καταρτιζομένων, φυσικά σε εποχές που δεν υπάρχουν επισκέπτες θεραπευτικού τουρισμού.

ΙΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΘΕΡΜΩΝ ΝΙΓΡΙΤΑΣ

Πανελλήνια γνωστές είναι οι ιαματικές πηγές των Θερμών με το περίφημο μεταλλικό νερό που βρίσκονται μόλις πέντε χιλιόμετρα από τη Νιγρίτα Σερρών.

Το νερό των ιαματικών πηγών ενδείκνυται ιδιαίτερα για νοσήματα του γαστρεντερικού συστήματος και για χρόνιες ρευματοθεραπείες.

Εκτός των πηγών, για τα λουτρά υπάρχει και πηγή πόσιμου νερού που ανήκει στην κατηγορία των αλκαλικών οξυπηγών.

Το νερό αυτής της πηγής, αφού αναμιγνύεται με ανθρακικό οξύ, εμφιαλώνεται στο εργοστάσιο εμφιάλωσης που βρίσκεται στην περιοχή και κυκλοφορεί στο εμπόριο.

Πολλές είναι οι μελέτες που έχει εκπονήσει ο Δήμος Νιγρίτας για τον εκσυγχρονισμό των Λουτρών, ενώ παράλληλα υπάρχει σειρά μελετών του ΙΓΜΕ από τις οποίες προκύπτει πλήρης χαρτογράφηση του γεωθερμικού πεδίου. Απαραίτητη για την περιοχή θεωρείται και η κατασκευή γεωθερμικής πισίνας στο Ξενοδοχείο «ΓΕΡΑΚΙΝΑ» της Δημοτικής Επιχείρησης του Δήμου Νιγρίτας, ώστε να συνδυαστεί η διανομή με τη λουτροθεραπεία.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΝΑΟΙ

Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου

Στο βάθος μιας κατάφυτης από κυπαρίσσια, πλατάνια και πεύκα, χαράδρας βρίσκεται η Μονή του Τιμίου Προδρόμου.

Η Μονή κτίστηκε το 1270 μ.Χ. και παρά τις αλλεπάλληλες καταστροφές αποτελεί σήμερα εκπληκτικής ομορφιάς μνημείο και Μουσείο Βυζαντινής Τέχνης. Πρώτος κτήτωρ της Μονής ήταν ο Αντρίκειος ο οποίος διετέλεσε και επίσκοπος Εζεβών.

Η ουσιαστική επέκταση του Ναού έγινε το 1300 περίπου από τον ανιψιό του Ιωαννίκιου, Ιωακείμ, επίσκοπο Ζιγνών, ο οποίος έκτισε τον Καθολικό Ναό που διατηρείται έως σήμερα, καθώς και την Τράπεζα για το γεύμα των μοναχών και ψηλά τείχη καλύπτοντας την έκταση όλης της Μονής.

Την Εφορία της Μονής ανέλαβε το 1332 μ.Χ. ο αρχιστράτηγος Δομέστιχος και μετέπειτα Αυτοκράτορας Ιωάννης Καντακουζηνός.

Την περίοδο εκείνη η Μονή αναδείχθηκε με αυτοκρατορικό διάταγμα Σαυροπηγιακή

και πατριαρχική. Το 1345 η Μονή υπέστη μεγάλες καταστροφές από την επιδρομή των Σέρβων και χάριν της Ελένης, συζύγου του Σέρβου Κράλη Στέφανου Δουσάν διέφυγε την ολοκληρωτική καταστροφή. Το 1353 με δική της ενέργεια έγινε η προσάρτηση στη Μονή του Μονυδρίου της Αγίας Αναστασίας και της Παναγίας Οστρινής.

Το 1371, πριν από την οριστική κατάληψη των Σερρών από τους Τούρκους, οι μοναχοί απέσπασαν από τον Μουράτ τον Α' σουλτανικό φερμάνι, με το οποίο η Μονή απαλλασσόταν από τον έγγειο φόρο.

Από το 1457 ως το 1462 στη Μονή μόνασε ο πρώτος μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης Γεννάδιος ο Σχολάριος όπου και έμεινε έως το θάνατό του. τάφηκε στο Μεσονυκτικό κοντά στους τάφους των δύο Κτητόρων. Το 1854 έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του τα οποία φυλάσσονται σε ειδική κιβωτό έως σήμερα. Στα μέσα του 18ου αιώνα λόγω έλλειψης οικονομικών πόρων οι μοναχοί εγκατέλειψαν την κοινοβιακή ζωή και υιοθέτησαν το ιδιόρρυθμο σύστημα.

Σοβαρότατο πλήγμα για τη Μονή αποτέλεσε η λεηλασία της βιβλιοθήκης της τον Ιούλιο του 1917 από τους Βουλγάρους, οι οποίοι μαζί με τους αιχμαλώτους μοναχούς έστειλαν στη Βουλγαρία 24 Ευαγγέλια, 200 σπάνια χειρόγραφα σε χαρτί, 1500 παλιά βιβλία, 100 τόμους χειρογράφων σε μεμβράνη, τέσσερα χρυσόβουλα Βυζαντινών Αυτοκρατόρων, πέντε πατριαρχικά σιγίλλια και πολλά άλλα πολύτιμα ιερά αντικείμενα. Με τη συνθήκη του Neuilly, ορισμένα χειρόγραφα επιστράφηκαν και πιθανότατα βρίσκονται στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Αθήνας, ενώ ο μεγαλύτερος αριθμός αυτών παραμένει στη Σόφια.

Τα πολύτιμα αυτά αντικείμενα φυλασσόταν στη βιβλιοθήκη της Μονής στον Πύργο της ΝΔ γωνίας του τείχους, που περιβάλλει το μοναστήρι.

Ο κεντρικός ναός της Μονής διατηρείται λιθόκτιστος και αποτελείται από την Ενάτη, το Μεσονυκτικό και από το Καθολικό μαζί με το Ιερό Βήμα. ο Ναός αποτελεί μνημείο Βυζαντινής Αγιογραφίας, οι τοιχογραφίες του οποίου στο Μεσονυκτικό αποδίδονται στον Μακεδόνα Αγιογράφο Πανσέληνο. Οι παλαιότερες είναι αυτές που έγιναν κατά τη διάρκεια της Ηγουμενίας του δευτέρου κήτορα Ιωακείμ και διακρίνονται για την εκφραστικότητα, το ρεαλισμό και την παθητικότητα.

Το τέμπλο είναι ξυλόγλυπτο και χρονολογείται στο 1804. Δεξιά και αριστερά είναι αναρτημένες οι εικόνες του Χριστού Παντοκράτορα και της Παναγίας Οδηγήτριας που προέρχονται από το αρχικό τέμπλο του καθολικού και μαζί με το πρώτο στρώμα τοιχογραφιών της Ενάτης αντιπροσωπεύουν την τέχνη της ακμής των Παλαιολόγων.

Χιλιάδες άνθρωποι επισκέπτονται τη Μονή που αποτελεί θησαυρό αμύθητης καλλιτεχνικής και ιστορικής αξίας. Από το 1986 εγκαταστάθηκε γυναικεία αδελφότητα που σε συνεργασία με τη 12η Εφορία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων Καβάλας έχει αναλάβει το έργο της συντήρησης και της αναστήλωσης.

Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Αλιστράτης

Στο δρόμο Σερρών - Δράμας, δύο (2) χλμ. πριν την Κοινότητα Αλιστράτης, σ' ένα καταπράσινο τοπίο, βρίσκεται ένα από τα παλαιότερα, μαζί με την Ιερά Μονή Εικοσιφοίνισσας, μοναστήρια: της Αγίας Κυριακής. Κατεστραμμένο επανειλημμένα από Τούρκους και Βουλγάρους, διατήρησε από τα παλαιά στοιχεία του μόνο την είσοδο.

Η ανασύστασή του άρχισε το έτος 1956, οπότε και εγκαταστάθηκε η σημερινή (1997) Ηγουμένη. Η Μονή αρχικά ήταν ανδρική και κατά το έτος 1906 αριθμούσε ενενήντα πέντε (95) μοναχούς. Δεν υπάρχει ξενώνας. Σήμερα μονάζουν δύο (2) Μοναχές.

Η Μονή γιορτάζει στις 7 Ιουλίου, στη μνήμη της μεγαλομάρτυρα Κυριακής.

ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΚΡΙΤΟΧΩΡΙΟΥ

Το Ησυχαστήριο της Ιεράς μονής Τιμίου Προδρόμου στο Ακριτοχώρι Σιντικής, που χτίστηκε το 1981, απέχει από την πόλη των Σερρών 50km και 24km από Σιδηρόκαστρο. Εδώ μονάζουν 40 μοναχές. Ο κεντρικός ναός, ο οποίος χτίστηκε από Σερραίο εργολάβο, έγινε σύμφωνα με τα πρότυπα των καθολικών του Αγίου Όρους και συγκεκριμένα της Μονής Ξενοφώντος.

Ο επισκέπτης της μονής, πραγματικά καθηλώνεται από την πανέμορφη θέα που αντικρίζει. Η λίμνη Κερκίνη ξεδιπλώνεται σε όλο της το μεγαλείο. Το πράσινο του όρους Μπέλλες κατακλύζει την κάθε γωνιά του. Το Ησυχαστήριο όντως είναι χτισμένο στην ιδανικότερη τοποθεσία που θα μπορούσε να χτιστεί.

Ιερά Μονή Παναγίας Εικοσιφοίνισσας

A. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Στο δρόμο Σερρών - Καβάλας, αμέσως μετά την Κορμίστα, στα όρια των νομών Σερρών - Καβάλας, στη βόρεια πλευρά του κατάφυτου όρους Παγγαίου, σε μια θαυμάσια τοποθεσία, σε υψόμετρο 753 μ., βρίσκεται η Ιερά Μονή της Παναγίας της Εικοσιφοίνισσας. Είναι ένας από τους δύο (2) ιερούς χώρους της Ανατολικής Μακεδονίας, που συνεχίζει και σήμερα να αποτελεί πόλο έλξης πλήθους πιστών, που έρχονται να προσκυνήσουν την "αχειροποίητο εικόνα της Θεοτόκου" και να ηρεμήσουν μέσα στο γαλήνιο περιβάλλον της.

Το όνομα της Μονής, κατά μία από τις τρεις (3) εκδοχές, οφείλεται στο θαύμα της εικόνας της Παναγίας, η οποία έλαμπε και σκορπούσε φως "φοινικούν", δηλαδή κόκκινο, όπως η πορφύρα των Φοινίκων. Απ' αυτό προέρχεται και η ονομασία: Εικών

φοινίσσουσα - Εικών - φοίνισσα - Εικοσιφοίνισσα.

Η Μονή, ιδίως στην περίοδο της Τουρκοκρατίας, πρόσφερε πάρα πολλά για τη διατήρηση της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού στην Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, ώστε δίκαια προκάλεσε την οργή, αρχικά των Τούρκων και κατόπιν των Βουλγάρων. Αντιμετώπισε επανειλημμένα τις καταστροφικές επιδρομές τους και ανέδειξε πλήθος μαρτύρων.

Σύμφωνα με πληροφορίες, ο επίσκοπος Φιλίππων Σώζων, που έλαβε μέρος στη Δ' Οικουμενική Σύνοδο (Χαλκηδόνα, 451) ίδρυσε ναό και μοναστικό οικισμό στη θέση Βίγλα, 50μ. ανατολικά της σημερινής Μονής, όπου τα σωζόμενα ερείπια τείχους και πύργου, μαρτυρούν την ύπαρξη αρχαίου μεγάλου φρουρίου. Όλα αυτά εγκαταλείφθηκαν αργότερα, όταν έφθασε εδώ ο πρώτος κτήτορας της Μονής, ο Άγιος Γερμανός (518μ.Χ), ο οποίος από πολύ νεαρή ηλικία ασκήτευσε στους Άγιους Τόπους, στην Ι. Μονή Τιμίου Προδρόμου, πλησίον του Ιορδάνη ποταμού. Από τότε και για αρκετούς αιώνες η ιστορία της Εικοσιφοίνισσας είναι τελείως άγνωστη.

Αρχαιολογικές ενδείξεις οδηγούν στο συμπέρασμα ότι κατά τον 11ο αι. κτίσθηκε ξανά το Καθολικό της Μονής. Κατά την περίοδο αυτή η Μονή έγινε "Σταυροπηγιακή", δηλ. εξαρτιόταν απ' ευθείας από τον Οικουμενικό Πατριάρχη.

Νέα λάμψη γνώρισε το Μοναστήρι το έτος 1472, όταν σ' αυτό αποσύρθηκε, παραιτηθείς από το θρόνο του, ο Οικουμενικός Πατριάρχης Άγιος Διονύσιος, που θεωρείται ο δεύτερος κτήτορας της ιεράς Μονής.

Κατά το μακρύ διάστημα της παραμονής του στη Μονή, ανήγειρε πολλά νέα κτίσματα και επισκεύασε παλαιά. Στην εποχή του το Μοναστήρι απέκτησε μεγάλη ακμή και αίγλη. Έτσι, σύμφωνα με πληροφορία ενός κατάστιχου του 16ου αιώνα, το έτος 1507 ζούσαν στη Μονή 24 ιερομόναχοι, 3 ιεροδιάκονοι και 145 μοναχοί δηλ. συνολικά 172. Αυτοί διέτρεχαν την Ανατολική Μακεδονία και τη Θράκη, ενίσχυαν τους Χριστιανούς στην πίστη και απέτρεπαν τους εξισλαμισμούς. Η δράση τους αυτή προκάλεσε την οργή των Τούρκων, που την 25 Αυγούστου 1507 κατέσφαξαν και τους 172 μονάζοντες. Δεν κατέστρεψαν το ναό και τα κτίρια, όμως η Μονή παρέμεινε έρημη και ακατοίκητη επί 13 χρόνια.

Μετά το τραγικό συμβάν της σφαγής, το Οικουμενικό Πατριαρχείο πέτυχε το 1510 (ή κατ' άλλους το 1520) να λάβει άδεια του Σουλτάνου για την αναδιοργάνωση της Μονής. Έτσι, με τη βοήθεια δέκα (10) μοναχών του Αγίου Όρους, μέσα σε δέκα χρόνια προσήλθαν να μονάσουν στη Μονή 50 μοναχοί, διάκονοι και ιερομόναχοι, που είχαν και τη διακυβέρνηση του Μοναστηριού.

Στα χρόνια που ακολούθησαν η Μονή είχε γίνει πνευματικό και εθνικό κέντρο της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Εδώ, ελθών από τις Σέρρες, ο Εμμανουήλ Παπάς, όρκισε τους οπλίτες του και κήρυξε την Επανάσταση.

Στην Ιερά Μονή λειτουργούσε περίφημη Ελληνική Σχολή. Ιδιαίτερα αξιόλογη ήταν η Βιβλιοθήκη της Εικοσιφοίνισσας. Πριν τη λεηλασία της από τους Βουλγάρους, το έτος 1917, περιελάμβανε 1300 τόμους βιβλίων. Ορισμένα χειρόγραφα ήταν μεγάλης αρχαιολογικής αξίας. Κατά τους αιώνες αυτούς της ακμής, επισκευάσθηκαν και ανεγέρθηκαν πολλά κτίσματα της Μονής. Κατά το 2ο μισό του 19ου αιώνα,

αντιμετώπισε σοβαρές δυσκολίες: το 1854 πυρκαγιά αποτέφρωσε τη δυτική πλευρά και μέρος της βόρειας, ενώ το 1864 επιδημία χολέρας αποδεκάτισε τους Μοναχούς. Για την ανόρθωση της Εικοσιφοίνισσας φρόντισε ιδιαίτερα ο περιφανής Μητροπολίτης Δράμας Χρυσόστομος (1902 - 1910). Την εποχή αυτή, επίφοβοι δεν ήταν μόνο οι Τούρκοι, αλλά και οι Βούλγαροι, που το 1917 σύλησαν τους ανεκτίμητους εθνικοθηρησκευτικούς θησαυρούς της Μονής.

Κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, πάλι οι Βούλγαροι, ολοκλήρωσαν την καταστροφή, βάζοντας φωτιά (έτος 1943) και καίγοντας τα οικοδομήματά της. Η ανοικοδόμηση της Μονής άρχισε πραγματικά το έτος 1965 και μέσα σε μια 15ετία κατόρθωσε να έχει τη σημερινή της εμφάνιση.

Σήμερα (έτος 1997), η Μονή αριθμεί 25 Μοναχές. Γιορτάζει στις 15 Αυγούστου στη μνήμη της Παναγίας Θεοτόκου, στις 14 Σεπτεμβρίου στη μνήμη του Τιμ. Σταυρού και στις 21 Νοεμβρίου στη μνήμη των Εισοδίων της Θεοτόκου.

B. ΚΤΙΣΜΑΤΑ

Η κυρίως Μονή στο κέντρο έχει τον επιβλητικό ναό των Εισοδίων της Θεοτόκου και περιλαμβάνει το Ηγουμενείο, τα κελιά των μοναζουσών, Το Αρχονταρίκι, το παρεκκλήσι της Αγ. Βαρβάρας με το Αγίασμα, το Μουσείο, την Τράπεζα, τα εργαστήρια και συναφείς εγκαταστάσεις, ενώ όλο το συγκρότημα το περιβάλλει υψηλό τείχος.

Προ της Ι. Μονής υπάρχει πλατεία και κοντά σ' αυτή βρίσκεται το μνημείο των 172 Μοναχών που σφαγιασθήκαν το 1507 από τους Τούρκους. Στον εξωτερικό τοίχο υπάρχει καλλιμάρμαρο προσκυνητάρι και εκεί κοντά άλλο προσκυνητάρι με θόλο, κάτω απ' το οποίο υπάρχει αγίασμα. Στη συνέχεια υπάρχει το Κοιμητήριο με το ναϊδριο των Αγίων Αναργύρων. Στην νοτιανατολική γωνία του ναού υψώνεται μεγαλοπρεπές κωδωνοστάσιο. Έξω και πάνω από τα τείχη της Μονής, προς ανατολάς, βρίσκονται ο παλαιός ανεμόμυλος και το "στασίδιον της Παναγίας" με μικρό προσκυνητάρι.

Ιερά Μονή Προφήτη Ηλία Αγίου Πνεύματος

Στη βόρεια πλευρά της Κοινότητας Αγίου Πνεύματος, απέναντι από την Ι.Μ. Τιμ. Σταυρού, ψηλά σ' ένα καταπράσινο πευκόφυτο λόφο, δεσπόζει το Μοναστήρι του προφήτη Ηλία.

Κτισμένος ο πρώτος ναός από το έτος 1900, ερειπώθηκε στο πέρασμα των χρόνων. Το σημερινό Καθολικό κτισμένο με την Αγιορείτικη τεχνοτροπία, διατήρησε από τον παλαιό ναό μόνο δύο τοίχους.

Το έτος 1990 ξεκίνησε από ομάδα Μοναχών η προσπάθεια δημιουργίας οργανωμένης γυναικείας Μονής, με ανόρθωση των ερειπίων και δημιουργία νέων κτισμάτων, για

να αποκτήσει, μέσα σε ελάχιστο χρόνο, τη σημερινή της μορφή. Σήμερα (1997) αριθμεί οκτώ (8) Μοναχές, οι οποίες ασχολούνται με εργόχειρο (χρυσοκέντημα, αγιογράφηση κ.λπ.). Δεν υπάρχει δυνατότητα διανυκτέρευσης προς το παρόν οργανωμένων γκρουπ. Στο παρεκκλήσι της Παναγίας Μυρτιδιώτισσας, υπάρχει η θαυματουργή εικόνα της Παναγίας.

Διοικητικά ανήκει, όπως και οι Ι.Μ. Παναγίας Βύσιανης και Τιμ. Σταυρού, στην Ι. Μητρόπολη Σερρών. Γιορτάζει στις 20 Ιουλίου στη μνήμη του Προφ. Ηλία (μεγάλη Πανήγυρη) και στις 24 Σεπτεμβρίου στη μνήμη της Παναγίας Μυρτιδιώτισσας.

Ιερά Μονή Τιμίου Σταυρού Αγίου Πνεύματος

Δέκα πέντε (15) περίπου χλμ. από την πόλη των Σερρών, στην Κοινότητα Αγ. Πνεύματος, στις παρυφές του Μενοίκιου όρους, είναι κτισμένο το Μοναστήρι του Τιμίου Σταυρού. Βρίσκεται ψηλά σ' ένα λοφίσκο, με πανοραμική θέα στον κάμπο και στην πόλη των Σερρών, μέσα σ' ένα καταπράσινο πευκόφυτο τοπίο.

Κτήτορες, με τη μορφή παρεκκλησίου, της Μονής είναι οι κάτοικοι της Κοινότητας, από το έτος 1964.

Χωρίς μοναχές μέχρι το έτος 1985, σήμερα (1997) αριθμεί τρεις (3) μοναχές, που με προσωπικές προσπάθειες το έφεραν στη σημερινή του μορφή (καθολικό, αρχονταρίκι, έκθεση εργόχειρου, ξενώνες, κελιά Μοναχών).

Παρέχεται η δυνατότητα για φιλοξενία 10 - 12 πιστών.

Οι αγιογραφίες είναι σύγχρονες, πλην τεσσάρων (4) εικόνων, που έχουν ηλικία 100 ετών. Κάθε Κυριακή τελείται Θεία Λειτουργία.

Γιορτάζει στις 14 Σεπτεμβρίου, στη μνήμη υψώσεως του Τιμίου Σταυρού.

Ιερά Μονή Παναγίας Βύσιανης

Δέκα (10) χλμ. βόρεια της πόλης των Σερρών και δύο (2) από τον οικισμό του Μετοχίου, μέσα σ' ένα καταπράσινο τοπίο, στο βάθος μιας χαράδρας, βρίσκεται η γυναικεία Ι.Μ. Παναγίας της Βύσιανης.

Ιδρύθηκε το έτος 1972 με πρωτοβουλία Σερραίων πιστών. Τη σημερινή της μορφή (καθολικό, παρεκκλήσι, τραπεζαρία, έκθεση εργόχειρων, κελιά Μοναχών) απέκτησε έπειτα από προσπάθειες ετών.

Το Αγίασμα, επί σειρά ετών αποξηραμένο, σαν από θαύμα της Παναγίας, τη παραμονή της γιορτής της (14 Αυγούστου 1996), άρχισε να αναβλύζει ασταμάτητα μέχρι και σήμερα. Σήμερα (1997), μονάζουν στο Μοναστήρι δύο (2) μοναχές. Ο ξενώνας δεν επαρκεί για φιλοξενία οργανωμένων γκρουπ. Η Μονή γιορτάζει στις 15

Αυγούστου.

Εκκλησία Αγίων Θεοδώρων

Ο Ναός Αγίων Θεοδώρων που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης των Σερρών χτίστηκε στο όνομα των στρατιωτικών αγίων Θεοδώρων Τήρωνος και Στρατηλάτου. Σύμφωνα με μία εκδοχή (ιστορικού Π. Πέννα) ο ναός κτίστηκε το 1124. Αναφορές στο ναό πρωτοσυναντά κανείς το 1321 σε χρυσόβουλο του Πρεσβυτέρου Ανδρόνικου του Β'.

Ο ιστορικός Γ.Καφταντζής αναφέρει ότι η αρχική κατασκευή του κτιρίου ανάγεται σε χρόνους παλαιοχριστιανικούς, ενώ σύμφωνα με μία ακόμη εκδοχή (του ρήτορα Θεόδωρου Πεδιάσιμου) ο ναός κτίστηκε από τον Δεσπότη Θεόδωρο Άγγελο Κομνηνό σε ανάμνηση της μεγάλης νίκης κατά των Φράγκων έξω από την πόλη των Σερρών και την κατάργηση του φραγκικού κράτους της Θεσσαλονίκης. Σπουδαία ψηφιδωτά στόλιζαν το εσωτερικό του Ναού από τα οποία -ύστερα από την πυρκαγιά του 1913- καταστράφηκαν, εκτός από εκείνο που εικονίζει τον Απόστολο Ανδρέα και διακρίνονται τα χέρια του Απόστολου Λουκά.

Ο ρυθμός του ναού είναι μεγάλη Ορθογώνιος Βασιλική και σύμφωνα με μια παράδοση είναι κτισμένος πάνω σε ερείπια άλλου παλαιοχριστιανικού ναού. Ο κύριος ναός είναι διαιρεμένος σε τρία κλίτη από δύο σειρές κιονοστοιχιών. Εντός του ιερού παρουσιάζει όλα τα στοιχεία της Ελληνιστικής Βασιλικής.

Ο ναός υπέστη πολλές επισκευές και ανακαινίσεις, οι οποίες άλλαξαν σε πολλά σημεία την αρχική μορφή του. Η πρώτη ανακαίνιση έγινε από τον Μητροπολίτη Φίλιππο το 1430, ακολούθησαν οι επισκευές το 1700 επί Μητροπολίτη Άνθιμου που διέθετε μέρος των χρημάτων για την ολοκλήρωσή τους. Σύμφωνα με πλίνθινη επιγραφή στο νότιο τείχος του ναού, επισκευές έγιναν και το 1725. Μεγάλη καταστροφή υπέστη από την πυρκαγιά του 1849, κατά την οποία κάηκε το μεγαλύτερο μέρος της πόλης των Σερρών. Οι ζημιές ήταν τεράστιες, αφού κατέπεσε η στέγη, κάηκε το τέμπλο και καταστράφηκαν πολλά ψηφιδωτά. Διασώθηκαν μόνο ο δυτικός εσωνάρθηκας, ο κυρίως ναός και το Άγιο Βήμα. Τρία χρόνια αργότερα επιδιορθώθηκε, αλλά το τελικό χτύπημα το δέχθηκε στην πυρκαγιά του 1913.

Ο ιστορικός αυτός Ναός εγκαταλελειμμένος στη φθορά του χρόνου απέκτησε την παλιά του αίγλη και μορφή μετά από μακροχρόνιες αναστηλωτικές και ανακαινιστικές εργασίες.

Τον Οκτώβριο του 1993 μια νέα σελίδα άνοιξε για τα πνευματικά και πολιτιστικά δρώμενα του τόπου μας, αφού η Παλιά Μητρόπολη (όπως και σήμερα ονομάζεται) δόθηκε ως προσκυνηματικός πλέον Ναός στις λατρευτικές ανάγκες των πιστών.

Σήμερα, το μεγαλόπρεπο αυτό στολίδι της τέχνης και του πολιτισμού δεν είναι ένα νεκρό κτίσμα της ιστορίας, αλλά μια δυναμική έπαλξη και ένα ζωντανό εργαστήριο πνευματικής καλλιέργειας και Ορθόδοξης μαρτυρίας του λαού.

Εκκλησία Αγίου Νικολάου

Ένα από τα αξιολογότερα μνημεία της πόλης των Σερρών είναι ο Βυζαντινός Ναός του Αγίου Νικολάου στην Ακρόπολη.

Οι πρώτες πληροφορίες για το Βυζαντινό Ναό δίνονται σε απόσπασμα Πρακτικού (1339-1342 μ.χ) στο οποίο γίνεται αναφορά «...Πύργου του Αγίου Νικολάου...» και σύμφωνα με μία εκδοχή πρόκειται για πύργο της Ακρόπολης κοντά στο Ναό. Σύμφωνα με τα στοιχεία του παραπάνω Πρακτικού, πιθανότατα ο Ναός κτίστηκε πριν τη Σερβική κατοχή, στο πρώτο μισό του 14ου αιώνα.

Από αρχιτεκτονικής πλευράς κατατάσσεται μεταξύ των τρίκογχων μονόκλιτων με τρούλο, ρυθμό με τον οποίο είναι κτισμένες πολλές εκκλησίες στην περιοχή της Μακεδονίας.

Πρόκειται για κοιμητηριακό Ναό με κρύπτη, στην ανατολική πλευρά του οποίου βρίσκεται η είσοδος αυτής. Η κρύπτη ήταν τόπος ταφής των στρατιωτών της φρουράς του Κάστρου.

Τον κοιμητηριακό χαρακτήρα της κρύπτης βεβαιώνουν τα λείψανα τάφων και ανθρώπινων οστών που βρέθηκαν.

Κατά τις ανασκαφές του 1926, βρέθηκαν λείψανα τοιχογραφιών στο εσωτερικό του Ναού. Στην κόγχη του Ιερού Βήματος σώζονται λείψανα με παράσταση της Θείας Μετάληψης. Παράλληλα, σε πολλά σημεία βρέθηκαν λείψανα κοσμημάτων που η τεχνοτροπία και το θέμα τους είχε σχέση με την εποχή των Παλαιολόγων.

Ο Ναός έως το 1937 ήταν ερειπωμένος, όμως την ίδια χρονιά ξεκίνησε η αναστήλωση του, η οποία δεν θεωρήθηκε απόλυτα πετυχημένη, αφού προστέθηκαν πολλά εξαρτήματα που αλλοίωσαν το αρχικό σχέδιο. Το 1956, ο Ναός εικονογραφήθηκε από τους ζωγράφους Γ. Παραλή και Δ. Κεντάκη.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

Ο νομός Σερρών, εκτός από τη φυσική ομορφιά που προσφέρει στον ταξιδιώτη που επιλέγει να επισκεφτεί τις Σέρρες, μπορεί ακόμα να παρουσιάσει μια καλή εικόνα σχετικά με τα ήθη και τα έθιμα των κατοίκων του καθώς και τον τρόπο ζωής τους τότε και σήμερα Σίγουρα, για να γίνει γνωστός ένας τουριστικός προορισμός, εκτός από τη φυσική του ομορφιά θα πρέπει να συνδυάζει τη σωστή οργάνωση και τη συμμετοχή των κατοίκων αλλά κυρίως την καλή τους διάθεση και την φιλοξενία τους. Παρακάτω λοιπόν σας παρουσιάζω τα πιο γνωστά και άλλα λιγότερο γνωστά Έθη και έθιμα του νομού Σερρών.

Αναστενάρια

Κάθε χρόνο στο Δημοτικό Διαμέρισμα Αγία Ελένη του δήμου Σκουτάρεως, κατά τον εορτασμό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης (21 Μαΐου), αναβιώνει το πανάρχαιο έθιμο των Αναστεναρίων. Τα «Αναστενάρια» έχουν εξαιρετικό ενδιαφέρον καθώς έχουν διασωθεί αυτούσια και «ζωντανά» μέχρι σήμερα όλα τα λατρευτικά στοιχεία της αρχαιότητας. Το έθιμο αντλεί την καταγωγή του από τα απομακρυσμένα χωριά της Ανατολικής Θράκης. Η γιορτή διατηρεί μέχρι σήμερα τα στοιχεία της προχριστιανικής καταγωγής της, αν και με το πέρασμα του χρόνου γίνεται προς τιμήν των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Η τελετή αρχίζει την παραμονή της εορτής (20 Μαΐου) με τη θυσία του ζώου (κουρμπάνι). Το ζώο που προορίζεται για θυσία είναι πάντοτε αρσενικό μονού αριθμού χρόνων. Λέγεται μάλιστα ότι ακολουθεί μόνο του τα όργανα ως τον τόπο της θυσίας. Ταυτόχρονα γίνεται και η μεταφορά των εικόνων από την εκκλησία στο κονάκι. Εκεί τελείται η αγρυπνία και ταυτόχρονα γίνεται η προετοιμασία των μυστών για την οιστροπληξία, που κορυφώνεται την επόμενη ημέρα, παρέχοντας τη δυνατότητα της πυροβασίας και εξασφαλίζοντας στους πιστούς την ακαΐα. Το πρωί της 21ης Μαΐου οι Αναστενάρηδες μεταφέρουν τα αναστενάρικα κωδωνοφόρα εικονίσματα και τα εναποθέτουν στο αγίασμα. Πρόκειται για ένα τόπο ιερό που βρίσκεται μέσα στο άλσος. Οι εικόνες αυτές, οι «χάρες», όπως τις αποκαλούν οι Αναστενάρηδες, εικονίζουν τους Αγίους Κωνσταντίνο και Ελένη και όπως υποστηρίζουν είναι αυτές που τους δίνουν την ικανότητα να βαδίσουν στην πυρά. Το απόγευμα της 21ης Μαΐου τελείται η πρώτη πάνδημος πυροβασία. Η ιερή φωτιά ανάβεται από συγκεκριμένο μύστη, που κατέχει το προνόμιο του λειτουργήματος

αυτού από προγονική κληρονομιά. Όταν σχηματισθεί η θράκα, ειδοποιούνται οι Αναστενάρηδες που φτάνουν σε πομπή και αρχίζουν τον κυκλικό χορό γύρω από τη φωτιά κρατώντας τις ιερές εικόνες. Ο ήχος της λύρας και του νταουλιού είναι διαρκώς παρών καθώς ο χορός περνά πάνω από τα αναμμένα κάρβουνα.

Οι σημερινοί Αναστενάρηδες στην πλειοψηφία τους είναι απόγονοι προσφύγων που οι παππούδες και οι πατεράδες τους ήρθαν εδώ από την περιοχή των Σαράντα Εκκλησιών, κυρίως όμως από το χωριό Κωστή στα παράλια του Εύξεινου Πόντου και από την Αγαθούπολη της ΒΔ Θράκης, μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Το γεγονός της ακαΐας προσελκύει πάρα πολύ κόσμο, όχι μόνο απλούς θεατές, αλλά και επιστήμονες ερευνητές.

Γερακίνα

Κάθε χρόνο τον Σεπτέμβρη η Νιγρίτα διοργανώνει τα Γερακίνεια, εκδηλώσεις προς τιμή της θρυλικής Γερακίνας, συνδυάζοντας την παραδοσιακή με τη σύγχρονη δημιουργία. Η πρώτη μέρα της εκδήλωσης (1-9-2007) είναι αφιερωμένη στην αναπαράσταση του παραδοσιακού δρώμενου και συνεχίζεται με πλούσιο γλέντι και παραδοσιακά φαγητά. Η Γερακίνα ήταν υπαρκτό πρόσωπο και η ιστορία της μας είναι γνωστή όχι μόνο μέσα από το έθιμο που την αναπαριστά αλλά και μέσα από το γνωστό, ομώνυμο, δημοτικό τραγούδι. Η Γερακίνα ήταν ξακουστή για την ομορφιά της. Γεννήθηκε στο μαχαλά 'Τσακαλάδες' της Νιγρίτας το 1854 που η πόλη ήταν ακόμα στα χέρια των Τούρκων. Στα 16 της ερωτεύεται τον Τριαντάφυλλο Γκοστίνο. Στις 6 Αυγούστου του 1870 όμως, γλίστρησε στο πηγάδι της συνοικίας όπου είχε πάει να πάρει νερό. Έπεσε μέσα και, παρά τις προσπάθειες όλων, αρκετές ώρες αργότερα ανασύρθηκε νεκρή από τον αγαπημένο της που κατέβηκε ως τον πυθμένα του πηγαδιού με σκοινί. Όλη η Νιγρίτα έκλαψε την άτυχη κόρη και την συνόδεψε στην τελευταία της κατοικία αφού την στόλισε με φλουριά και βραχιόλια. Το τραγικό τέλος της Γερακίνας συγκλόνισε και τον Τριαντάφυλλο που από την θλίψη του για τον χαμό της αγαπημένης του πέθανε μετά από 3 μήνες.

Το περιστατικό έγινε θρύλος και μεταδόθηκε από στόμα σε στόμα στις επόμενες γενιές και έτσι έφτασε μέχρι της μέρες μας.

Κάθε χρόνο, λοιπόν, λαμβάνουν χώρα στην πόλη της Νιγρίτας εκδηλώσεις προς τιμήν αυτού του γεγονότος. Στις εκδηλώσεις αυτές γίνεται η αναπαράσταση της πτώσης της Γερακίνας. Ανάμεσά τους θα ήταν και ο εμπνευστής του γνωστού τραγουδιού που μέχρι σήμερα μας αφηγείται την ιστορία της:

"Κίνησε η Γερακίνα
για νερό κρύο να φέρει.
Κι έπεσε μες το πηγάδι
κι έβγαλε φωνή μεγάλη.
Κι έτρεξε ο κόσμος όλος
κι έτρεξα κι εγώ καημένος.

Γερακίνα, θα σε βγάλω
και γυναίκα θα σε πάρω."

Γυναικοκρατία

Γνωστό είναι σε όλη την Ελλάδα το έθιμο της γυναικοκρατίας που αναβιώνει στα χωριά της Μονοκκλησιάς και της Άνω Καμήλας του δήμου Καπετάν Μητρουσίου. Πλήθος επισκεπτών, έλληνες και ξένοι, καταφθάνουν κάθε χρόνο στις 8 Ιανουαρίου προκειμένου να παρακολουθήσουν από κοντά τις νέες «Αμαζόνες», που έστω και για μία ημέρα παίρνουν στα χέρια τους την εξουσία από τους άνδρες του χωριού. Το έθιμο έφεραν οι Θράκες πρόσφυγες. Ονομάζεται και γιορτή της «Μπάμπως» ή «Μπάμπω γκιονού», καθώς και «βρεξούδια», γιατί εκείνη τη μέρα καταβρέχουν όσους άνδρες θα τολμήσουν να βγούνε από το σπίτι. Κατά την εξέλιξη του δρώμενου, όλες οι γυναίκες του χωριού, ντυμένες με παραδοσιακές στολές, κατευθύνονται στο «κονάκι» της Μπάμπως, της γεροντότερης γυναίκας, για να την τιμήσουν. Θεωρούν πως στο πρόσωπο της Μπάμπως βρίσκει την καλύτερη και διαρκέστερη έκφραση η έννοια της μητρότητας.

Τα παλιά χρόνια η γεροντότερη γυναίκα, ήταν αυτή που εκτελούσε και χρέη μαμής βοηθώντας να έρθουν στον κόσμο ανθρώπινες ζωές. Μετά την τιμητική τελετουργία προς το πρόσωπό της, ξεκινά ένα μεγάλο λαϊκό γλέντι, με τη συνοδεία τοπικών παραδοσιακών μουσικών σχημάτων αλλά και πολλών εκλεκτών εδεσμάτων της παραδοσιακής θρακιώτικης κουζίνας. Το έθιμο αναβιώνει και στα χωριά Λιβαδιά του δήμου Κερκίνης και Νέα Πέτρα του Δήμου Ν. Ζίχνης.

Δρακοκτονία

Η παράδοση αναφέρει ότι στο Νέο Σούλι υπήρχε ένα θηρίο (δράκος) που εμπόδιζε τη ροή των νερών που βρισκόταν ψηλά στη πηγή και τα απελευθέρωνε, αφού πρώτα κάθε χρόνο του προσφέρονταν με κλήρο για φαγητό ένας κάτοικος του χωριού.

Κάποια χρονιά ο κλήρος έπεσε στη βασιλοπούλα του χωριού. Όταν ήρθε η στιγμή για να προσφερθεί η βασιλοπούλα θυσία στον δράκο, στον τόπο του μαρτυρίου, παρακάλεσε τον θεό να την σώσει. Τότε εμφανίστηκε ο Άγιος Γεώργιος πάνω στο άλογό του έχοντας στα χέρια του σταυρό και κοντάρι και φόνευσε τον δράκο. Στις ευχαριστίες τις βασιλοπούλας ο Άγιος Γεώργιος το μόνο που τις ζήτησε σαν χάρη ήταν το να χτίσει εκκλησία μέσα στο χωριό.

Δρώμενο:

Από τη μέρα που έγινε το θαύμα του Αγίου Γεωργίου μέχρι και σήμερα κάθε χρόνο τη μέρα της εορτής της μνήμης του, γίνεται αναπαράσταση της “Δρακοκτονίας”. Δύο μαυροφορεμένες κοπέλες οδηγούν την βασιλοπούλα στο χώρο της θυσίας στη πλατεία του χωριού όπου γίνεται και το πανηγύρι για τη θυσία. Σε μικρή απόσταση βρίσκεται τοποθετημένο ένα ομοίωμα του “δράκου”. Μετά από λίγη ώρα καταφτάνει ο Άγιος Γεώργιος καβάλα πάνω σε λευκό άλογο κρατώντας το κοντάρι του. Φονεύει τον δράκο, σώζει τη βασιλοπούλα και ελευθερώνει τα νερά. Ακολουθεί λαϊκό γλέντι με χορό, κρασί και παραδοσιακά φαγητά.

Καλόγερος

Πρόκειται για ένα έθιμο το οποίο προέρχεται από την Ανατολική Ρωμυλία και αφορά τη γονιμότητα της γης. Αναβιώνει στην Αγία Ελένη τη Δευτέρα της Τυρινής και το μετέφεραν εκεί οι κάτοικοι του χωριού από το Κωστί της Αγαθούπολης. Στο έθιμο αυτό συμμετέχουν μόνο άνδρες με κορυφαίο πρόσωπο του δρώμενου τον “Καλόγερο”. Αναπόσπαστο στοιχείο στην αμφίεσή του αποτελεί μία “σφούγκα”. Πρόκειται για πάνα παραδοσιακού φούρνου την οποία παραδίδει τελετουργικά στον “Καλόγερο” ο Αρχιαναστενάρης. Ο “Καλόγερος”, λέει η παράδοση, πέθανε και μετά από λίγα λεπτά αναστήθηκε μόλις τον ρίζανε στο νερό.

Δρώμενο:

Ξεκινά το πρωί της Δευτέρας της Τυρινής με τους “αγερούς”. Ο “Καλόγερος”, είναι ντυμένος με προβιές, νεροκολοκύθα στο κεφάλι του, πιπεριές στην κορυφή του. Συνοδεύεται από τον “βασιλιά”, και από συνοδεία παραδοσιακών οργάνων. Όλοι μαζί χτυπούν τις πόρτες του χωριού. Οι νοικοκυρές υποδέχονται τη πομπή ρίχνοντάς τους σπόρους ενώ ο “Καλόγερος” με τη “σφούγκα” του σταυρώνει την είσοδο, ο “κουρέας” ξυρίζει τους νοικοκύρηδες, τους εύχεται καλή σοδιά και το “βασιλόπουλο” τους προσφέρει ένα ποτήρι κρασί. Το απόγευμα η πομπή με κάρο καταλήγει στη πλατεία του χωριού αφού πρώτα άνδρες με χοντρά ξύλα στα χέρια

“χτυπούν” το νερό που βρίσκεται στην άκρη του δρόμου βρέχοντας τη συνοδεία. Το δρώμενο τελειώνει με το εικονικό όργωμα της πλατείας και τη σπορά.

Κετσέκια

Δρώμενο:

Πρόκειται για ένα λαϊκό δρώμενο της Αποκριάς που γίνεται στο χωριό Ποντισμένο. Το χωριό αυτό αποτελεί ένα από τους παλιότερους τόπους μόνιμης εγκατάστασης των Τσιγγάνων ΡΟΜ. Εκεί μάλιστα έχει επιβιώσει έως τις μέρες μας ο πιο αρχέγονος ίσως τύπος λύρας του ελλαδικού χώρου (οι ντόπιοι το ονομάζουν “γκίκα”). Πρόκειται για μια εξαιρετικά αδρή και “πρωτόγονη” κατασκευή στην οποία ως χορδές χρησιμοποιούνται πλέον σύρματα από φρένα μοτοσικλέτας. Τα “Κετσέκια” του Ποντισμένου είναι έθιμο το οποίο δεν συναντάται σε κανένα άλλο μέρος της Ελλάδας. Το Δ.Δ. Ποντισμένου βρίσκεται Β.Δ. της πόλης των Σερρών και απέχει από αυτή 32 χιλιόμετρα.

Κλείδωνας

Η αναβίωση του εθίμου του Κλείδωνα στη Νέα Τυρολόη Σερρών διοργανώνεται στις 23 και 24 Ιουνίου και έχει ρίζες που ανάγονται στις αρχαίες μαντικές πρακτικές.

Την παραμονή του Αγίου Ιωάννη στις 23 Ιουνίου ανύπανδρες κοπέλες μαζεύονταν και έριχναν η κάθε μια από ένα προσωπικό μεταλλικό αντικείμενο σε ένα δοχείο με νερό. Το νερό του δοχείου το είχαν πάρει πρωτύτερα από την βρύση του χωριού και κατά την τελετή τις λήψης δεν έπρεπε να μιλήσουν (έπαιρναν το αμίλητο νερό), σκεπάζανε το δοχείο με ένα κόκκινο πανί και το άφηναν ολονυκτίως σε ανοικτό χώρο κάτω από το φως των αστεριών.

Στις 24/6 του Αγίου Ιωάννη συναθροίζονταν εκ νέου και η γηραιότερη του χωριού έβγαζε από το νερό τα μεταλλικά αντικείμενα και προφήτευε τα μελλούμενα ως προς το γάμο που θα έκαναν και την οικογένεια που θα αποκτούσαν οι κοπέλες. Ακόμη ανάβανε μια μεγάλη φωτιά και κάνοντας ζευγάρια αγόρια με κορίτσια πηδούσαν πάνω από την φωτιά, έτσι ήταν μια ευκαιρία να γνωριστούν μεταξύ τους γιατί τότε οι κοπέλες δεν είχαν πολλές ελευθερίες και πιθανών με τον τρόπο αυτό να βρίσκανε τους μέλλοντες συζύγους τους.

Κουρμπάνι

Πρόκειται για ένα πανάρχαιο έθιμο που αναβιώνει στην Αγγίστα και ο πυρήνας του βασίζεται στην έννοια της θυσίας στον άγιο του χωριού. Με τον τρόπο αυτό οι κάτοικοι της περιοχής επιχειρούσαν να εξευμενίσουν τον άγιο τους, για το καλό των ίδιων και του χωριού. Ανήμερα της γιορτής του Αϊ - Γιάννη σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο, κοντά στην εκκλησία από την παραμονή σφάζουν το μοσχάρι, το κρέας του οποίου βράζουν σε μεγάλα καζάνια όλη τη νύχτα. Την επόμενη ημέρα μετά τη θεία λειτουργία και αφού πρώτα ο ιερέας ευλογήσει τους πιστούς, το εκκλησίασμα κατευθύνεται στην αίθουσα για να γευτεί το μοσχαρίσιο κρέας που προσφέρεται μαγειρεμένο με πλιγούρι.

Ντερβένες

Την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς στην Πρώτη, αναβιώνει το έθιμο της “Ντερβένας” (Πυρολατρείας).

Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της παράδοσης των κατοίκων της Πρώτης με ρίζες που χάνονται στο βάθος του χρόνου. Ξεκινά περίπου δύο μήνες πριν, με την συγκέντρωση πουρναριών από κάθε συνοικία ξεχωριστά.

Στόχος αποτελεί το ποια συνοικία θα πραγματοποιήσει την μεγαλύτερη “Ντερβένα”.

Το βράδυ της τελευταίας Κυριακής της Αποκριάς, με τη συνοδεία μουσικών παραδοσιακών οργάνων οι κάτοικοι της Πρώτης και των γύρω περιοχών περιοδεύουν στις συνοικίες και ανάβουν μια - μια τις φωτιές (ντερβένες). Το έθιμο συμβολίζει το κάψιμο των παθών, του μίσους, της κακίας και της εχθρότητας των ανθρώπων. Η κορύφωση της εκδήλωσης γίνεται στην κεντρική πλατεία του χωριού με χορούς, άφθονο κρασί, πίττες και παραδοσιακά *σαρμαδάκια.

*σαρμαδάκι: γέμιση με ρύζι και κιμά που τυλίγεται σε αμπελόφυλλα

Παραδοσιακή Πάλη

Η παραδοσιακή πάλη είναι άμεσα συνδεδεμένη με τα πανηγύρια. Τέτοια πανηγύρια γίνονται: Στη Σκοτούσσα (ξεκινά στις 8 Σεπτεμβρίου, ανήμερα της γιορτής των γενεθλίων της Θεοτόκου), στο πανηγύρι στον οικισμό “Πύργος” της Μαυροθάλασσας (παραμονή της Αγίας Μαρίνας 16 - 17 Ιουλίου), στο Πανηγύρι της Ηράκλειας(τέλος Αυγούστου), της Νιγρίτας (Αγ. Αθανασίου Νιγρίτας: 2 Μαΐου - Αγίου Θωμά Νιγρίτας: Κυριακή μετά το Πάσχα - Ιωάννου του προδρόμου Φλάμπουρου: 24 Ιουνίου - Αγ. Γεωργίου Ανθής: 23 Απριλίου - Αγ. Παντελεήμονα Θερμών: 27 Ιουλίου - Ζωοδόχου Πηγής Τερπνής: Παρασκευή μετά το Πάσχα) καθώς και στο Σκούταρι.

Εκεί ο επισκέπτης μπορεί να συναντήσει τους τελευταίους παραδοσιακούς παλαιστές, τους “πεχλιβάνηδες”. Οι αθλητές, πριν ξεκινήσουν τον αγώνα, φορούν το λεγόμενο “κιουσπέτι” ή “κισπέτι”, ένα παντελόνι μέχρι τα γόνατα, φτιαγμένο από κατεργασμένο δέρμα κατσικιού, ενώ αλείφουν όλο τους το σώμα με λάδι. Η είσοδος των αθλητών στο “αλώνι” (αγωνιστικό χώρο) γίνεται με εντυπωσιακό τρόπο, με χτυπήματα των χεριών στα γόνατα και άλλα “τσαλίμια”. Καθ’ όλη τη διάρκεια των αγώνων ακούγεται ο ήχος του ζουρνά και του νταουλιού, που δεν θα σταματήσει παρά μόνο τη στιγμή της ανάδειξης του μεγάλου νικητή.

Χελιδονίσματα

Τα “χελιδονίσματα” είναι η συνήθεια των παιδιών να τραγουδούν την πρώτη Μαρτίου την άφιξη των χελιδονιών κρατώντας ένα ξύλινο ομοίωμά τους. Ως τραγούδι και ως τελετουργικό εντάσσεται σε έναν ευρύτερο εθιμικό κύκλο της ημέρας αυτής, της Πρωτομαρτίας, η οποία ως πρώτη ημέρα του χρόνου παλαιότερα, συνδέεται με πολλά δρώμενα μαντικού, μαγικού και λατρευτικού περιεχομένου. Τα “χελιδονίσματα” αναβιώνουν στη Νιγρίτα και σε πολλά χωριά της Βισαλτίας. Τα τελευταία χρόνια χάρη στις προσπάθειες του “Λυκείου Ελληνίδων Σερρών” αναβιώνει και στη πόλη των Σερρών.

ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Όλα όσα αναφέρονται παραπάνω είναι αυτά που μπορεί να επισκεφτεί , να δει και να δοκιμάσει κανείς στην πόλη και το νομό Σερρών, γιατί για να γνωρίσεις έναν τόπο θα πρέπει και να γευτείς αυτό που σου προσφέρει.

Ο σημαντικότερος όμως λόγος για την ανάπτυξη του τουρισμού στις Σέρρες ήταν οι εμπορικές συναλλαγές που πάντα γίνονταν είτε εσωτερικά, μεταξύ των κατοίκων της πόλης με τους κατοίκους του χωριού για παράδειγμα ή εν προκειμένω μεταξύ των Σερραίων εμπόρων και εμπόρων άλλων νομών είτε ακόμα και εμπόρων άλλων χωρών.

Με το πέρασμα των χρόνων ολοένα και περισσότερο ο κάθε δήμαρχος που αναλάμβανε τα καθήκοντα του ασχολιόταν με την ανάπτυξη του τουρισμού στις Σέρρες και την ανάδειξη των καλών στοιχείων της πόλης και του νομού γενικότερα. Αυτές οι ενέργειες είχαν ως αποτέλεσμα την σωστή και διαφήμιση των Σερρών και μια σταδιακή αύξηση των επισκεπτών στις Σέρρες. Επιπλέον στην προσπάθεια άρχισαν να προστίθενται και οι επιχειρηματίες των Σερραίων γεγονός που έδωσε μεγαλύτερη ώθηση στη συνέχιση της προσπάθειας ανάδειξης και καλής διαφήμισης των Σερρών.

Πιο συγκεκριμένα, από τους βασικότερους λόγους που συνετέλεσαν στην ανάπτυξη οικονομικών δραστηριοτήτων με στόχο την ανάπτυξη του τουρισμού ήταν η δημιουργία του αυτοκινητοδρομίου των Σερρών, το οποίο προσέλκυε χιλιάδες επισκέπτες κάθε χρόνο και απέφερε κέρδη σε όλες τις επιχειρήσεις στις Σέρρες , οι εμπορικές συναλλαγές με επιχειρηματίες άλλων νομών και άλλων χωρών και η αδελφοποίηση με άλλες χώρες όπως για παράδειγμα με το Πετρίτσι της Βουλγαρίας όπου στις 7 Νοεμβρίου 2005 επικυρώθηκε το πρωτόκολλο αδελφοποίησης, στις 10 Νοεμβρίου 1988 με το Βέλικο Τύρνοβο της Βουλγαρίας και το 1986 με την πόλη Fosses της Γαλλίας.

Αξιόλογες προσπάθειες γίνονται βέβαια πάρα πολλά χρόνια από τους πολιτιστικούς συλλόγους σε όλους τους δήμους του νομού Σερρών, για την ανάδειξη όλων των παραδόσεων και των εθίμων κάθε φυλής με κύριο στόχο να μην ξεχνάνε οι παλιοί και να μαθαίνουν οι νέοι, γιατί αν δεν ξέρεις την ιστορία και τις ρίζες σου δεν ξέρεις

ποιός είσαι. Οι επιχορηγήσεις της ευρωπαϊκής ένωσης, τα διάφορα παραδοσιακά φολκλορικά φεστιβάλ που γίνονται ετησίως σε διάφορες χώρες, οι αδελφοποιήσεις και οι προσκλήσεις μεταξύ συλλόγων σαφώς και λειτουργούν υπέρ τέτοιων προσπαθειών γεγονός που ευνοεί ιδιαίτερα την καλή διαφήμιση μιας πόλης εν προκειμένω, ή ακόμα καλύτερα μιας χώρας.

Στην προσπάθεια ανάπτυξης θα αναφέρω κάποιες εκ των ενεργειών που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια.

- Προώθηση μαζικού αθλητισμού στη διασυνοριακή περιοχή Δήμου Σερρών Ελλάδος και Δήμου Πετριτσίου Βουλγαρίας» το οποίο χρηματοδοτείται από το Πρόγραμμα Ευρωπαϊκής Εδαφικής Συνεργασίας Ελλάδα-Βουλγαρία 2007-2013.

Το συγκεκριμένο έργο αποσκοπεί στη βελτίωση της ποιότητας ζωής των πολιτών της διασυνοριακής περιοχής παρέμβασης μέσω της προαγωγής της ενασχόλησης με το μαζικό αθλητισμό, στη βελτίωση των παρεχόμενων συνθηκών για αθλητικές δραστηριότητες και στην εδραίωση μίας κοινής πλατφόρμας για τη βιώσιμη συνεργασία στον τομέα του μαζικού αθλητισμού.

Τις εργασίες της στρογγυλής τράπεζας παρακολούθησαν πάνω από 70 εκπρόσωποι ελληνικών και βουλγαρικών αθλητικών φορέων από το Δήμο Σερρών και το Δήμο Πετριτσίου, συμπεριλαμβανομένων διοικητικών και αθλητικών παραγόντων του ΜΓΣ Πανσερραϊκού, του Συλλόγου Αντισφαίρισης Σερρών, του ΑΟΣ «Άρτεμις» και άλλων αθλητικών σωματείων, Συλλόγων Παλαιμάχων πετοσφαίρισης, ποδοσφαίρου, καθηγητών φυσικής αγωγής από τα σχολεία του Δήμου Σερρών, του Προέδρου του Συλλόγου Γονέων, Φίλων και Κηδεμόνων Ατόμων με Αυτισμό Ν. Σερρών «Ηλιαχτίδα», εκπροσώπων της Μαθητιάδας, του Σχολικού Συμβούλου Φυσικής Αγωγής για τη Α/θμια και Β/θμια Εκπαίδευση, ομοσπονδιακών τεχνικών, αθλητών και προπονητών. Από πλευράς Βουλγάρων προσκεκλημένων, έδωσαν το παρόν αθλητικοί παράγοντες και προπονητές από πληθώρα αθλητικών σωματείων του Πετριτσίου, ενώ παρευρέθηκαν και πολλοί καθηγητές φυσικής αγωγής.

- Δυναμικό «παρών» από το Δήμο Σερρών στην φετινή Έκθεση Τουρισμού στη Νις της Σερβίας όπου οι Σέρρες προβλήθηκαν με δικό τους περίπτερο που προσέλκυσε πολλούς επισκέπτες από τη φίλη βαλκανική χώρα. Κατά τη διάρκεια της έκθεσης (3-5 Απριλίου) αναδείχθηκαν με τον καλλίτερο δυνατό τρόπο οι ομορφιές, τα αξιοθέατα η ξενοδοχειακή υποδομή και γενικότερα το τουριστικό προϊόν των Σερρών, για το οποίο οι Σέρβοι παράγοντες στο τομέα

του τουρισμού (τουριστικοί πράκτορες, ταξιδιωτικά γραφεία κ.α.) εκδήλωσαν έντονα το ενδιαφέρον τους.

Η συμμετοχή του Δήμου Σερρών, αποκτά ιδιαίτερη σημασία, καθώς για τους Σέρβους της πόλης Νις, αλλά και του Βελιγραδίου, οι παραλίες του Στρυμωνικού κόλπου και τα γνωστά παραθεριστικά του θέρετρα (Σταυρός, Βρασνά, Ασπροβάλτα), αποτελούν έναν από τους κυριότερους θερινούς προορισμούς. Ενδεικτικά επισημαίνεται ότι το 70% των επισκεπτών-τουριστών των παραπάνω περιοχών είναι Σέρβοι.

Στην έκθεση, που διεξήχθη στο Κλειστό Γυμναστήριο της πόλης, συμμετείχαν συνολικά 50 εκθέτες, ενώ στο περίπτερο του Δήμου Σερρών διανεμήθηκε πλούσιο τουριστικό υλικό σε έντυπη-ηλεκτρονική μορφή, καθώς ούζο (ΜΑΓΕΙΑ) και ο σερραϊκός ακανές (ΒΑΣΑΚΗ).

Τέλος, να σημειωθεί, ότι στο πλαίσιο της διοργάνωσης - πραγματοποίησης της έκθεσης, ο αντιδήμαρχος είχε επαφές και συναντήθηκε με τουριστικούς πράκτορες, με εκπρόσωπους της σερβικής Τοπικής Αυτοδιοίκησης και παράγοντες της εκεί ελληνικής κοινότητας.

- Στην έκθεση Τουρισμού του Βερολίνου, τη μεγαλύτερη της Ευρώπης και μία από τις σπουδαιότερες του κόσμου, παρουσιάστηκε ο Δήμος Σερρών (από 5 έως 9 Μαρτίου).

Το περίπτερο της Κεντρικής Μακεδονίας (στο οποίο συμμετείχε και ο Δήμος Σερρών, σε κοινή παρουσία με τον Ε.Ο.Τ) έκανε ιδιαίτερη εντύπωση και προσέελκυσε με τον πλούτο των πλεονεκτημάτων των επτά ενοτήτων της περιφέρειας, προσελκύοντας χιλιάδες επισκέπτες, τουριστικούς πράκτορες, ταξιδιωτικά γραφεία και τουριστικά μέσα ενημέρωσης. Κατά τη διάρκεια της έκθεσης πραγματοποιήθηκαν παρουσιάσεις και εκδηλώσεις σε κάθε περίπτερο. Σ' αυτό της Κεντρικής Μακεδονίας το ενδιαφέρον επικεντρώθηκε στην παρουσίαση του προγράμματος «**VIA EGNATIA**» που συντονίζει το Ελληνικό Πολιτιστικό Κέντρο στο Βερολίνο και συμπεριλαμβάνει-μεταξύ των άλλων-και την περιφέρεια των Σερρών.

Το περίπτερο της Κεντρικής Μακεδονίας επισκέφθηκαν υψηλά πολιτικά πρόσωπα, όπως η υπουργός Τουρισμού της Ελλάδας κ. Όλγα Κεφαλογιάννη, συνοδευόμενη από τον υφυπουργό Εργασίας της Γερμανίας κ. Φούχτελ, πολλοί πρόξενοι και διπλωμάτες διαφόρων χωρών.

Τα μηνύματα για τον τουρισμό στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας και γενικότερα στην Ελλάδα, σύμφωνα και με τις εκτιμήσεις των ειδικών, είναι αισιόδοξα.

- Η διοργάνωση των «bougatsa days 2013» αποτέλεσε μια πρωτοβουλία του Δήμου Σερρών σε συνεργασία με το Σωματείο Ζαχαροπλαστών & Μπουγατσοποιών Ν. Σερρών.

Ως γνωστόν η μπουγάτσα αποτελεί ένα από τα χαρακτηριστικότερα σερραϊκά προϊόντα της τοπικής γαστρονομίας και το πιο γνωστό σε ολόκληρη τη χώρα, κι όχι μόνον.

Η μπουγάτσα - όπως και η σειρά των άλλων εκλεκτών σερραϊκών προϊόντων - συμβάλλουν στη προβολή του τόπου και στη προσπάθεια που έχει ξεκινήσει με τη στήριξη όλων των αρμόδιων τοπικών φορέων για την επίτευξη της πολυπόθητης εξωστρέφειας των Σερρών.

Ο Δήμος Σερρών συμμετέχει με τον πλέον ενεργό τρόπο στην επιχείρηση για την τουριστική ανάπτυξη των Σερρών και για να καθιερωθεί ως τουριστικός προορισμός για επισκέπτες τόσο του εσωτερικού, όσο και από άλλα κράτη .

Τα τοπικά εδέσματα - σε συνδυασμό με τις ομορφιές, τα αξιοθέατα και τις τουριστικές υποδομές που έχουν αναπτυχθεί - αποτελούν ένα συγκριτικό πλεονέκτημα των Σερρών.

Επισημαίνεται τέλος, ότι ο Δήμος συμμετείχε στη διοργάνωση των «bougatsa days '13» δίνοντας το «παράν» του στον αγώνα για ανάπτυξη - προβολή του τόπου, αλλά και δηλώνοντας - εμπράκτως ακόμη μία φορά - αρωγός της σερραϊκής επιχειρηματικότητας.

- **Τα συγκριτικά πλεονεκτήματα του τόπου, τις φυσικές ομορφιές, τον πολιτισμό, τα σερραϊκά μοναστήρια, τα εκκλησιαστικά μνημεία και το μοναδικό στα βαλκάνια Αυτοκινητοδρόμιο των Σερρών, παρουσιάστηκαν κατά τη διάρκεια του International Fair Of Tourism 2013, που πραγματοποιήθηκε στο Βελιγράδι το τετραήμερο 21-24 Φεβρουαρίου.**

Ειδικότερα, ο Δήμος Σερρών είχε την ευκαιρία να προβληθεί στην εν λόγω διεθνή έκθεση με το καλλίτερο δυνατό τρόπο, σε περίοπτη θέση στο περίπτερο του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού (ΕΟΤ).

Καλώντας τους Σέρβους να γνωρίσουν από κοντά το τόπο, ο αντιδήμαρχος επισήμανε ότι εκτός του σπουδαίου θρησκευτικού πλούτου-έχουν αναπτυχθεί και διάφορες άλλες μορφές εναλλακτικού τουρισμού που μπορούν να προσελκύσουν ντόπιους και ξένους τουρίστες όλες τις εποχές του χρόνου, ενώ στον τομέα του μηχανοκίνητου αθλητισμού οι Σέρρες μπορούν να πρωτοστατήσουν με το (μοναδικό στην Ελλάδα και στη βαλκανική) Αυτοκινητοδρόμιο που πληροί τις απαιτούμενες από την Παγκόσμια Ομοσπονδία προδιαγραφές.

Οι Σέρρες στη Philoxenia

- Μέσα στο πλαίσιο του ευρύτερου σχεδιασμού της τουριστικής προβολής της περιοχής, οι Σέρρες έδωσαν δυναμικό «παρών» στη μεγαλύτερη ελληνική έκθεση τουρισμού, συγκεντρώνοντας το ενδιαφέρον πολλών επισκεπτών. **Ο Δήμος Σερρών**, το Επιμελητήριο Σερρών, ο Φορέας Διαχείρισης του ΛΑΙΛΙΑ, το Σπήλαιο Αλιστράτης και επαγγελματίες της περιοχής μας. Η παρουσία των Σερρών κινήθηκε προς την κατεύθυνση προβολής των πλεονεκτημάτων τους, με στόχο την ενίσχυση του θεματικού τουρισμού. Μέσω του περιπτέρου οι επισκέπτες είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν τις ομορφιές της περιοχής και τα προϊόντα της, από τα σχετικά έντυπα που προμηθεύονταν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η τελευταία μεγάλη ανακάλυψη η οποία αναμένεται να δώσει μια καινούρια πνοή στην ανάπτυξη του τουρισμού αλλά και να ενδυναμώσει την αρκετά βεβαρημένη οικονομία των Σερραίων πολιτών, είναι ο τάφος που βρέθηκε στην Αμφίπολη, είδηση η οποία έχει συγκεντρώσει το ενδιαφέρον όλου του κόσμου, καθώς σύμφωνα με το διευθυντή του Επιμελητηρίου Σερρών οι αιτήσεις για καινοτόμες επιχειρηματικές ιδέες έχουν ξεπεράσει τις αναμενόμενες.

Σύμφωνα με τη σερραϊκή εφημερίδα Παρατηρητής όμως ο τύμβος του Καστά, αναμένεται το προσεχές διάστημα να συγκεντρώσει το ενδιαφέρον και των αγιορειτών, καθώς πληροφορίες της Μακεδονίας της Κυριακής έλεγαν πως ήδη άρχισαν διερευνητικές εργασίες για το νομικό καθεστώς του συγκεκριμένου μετοχίου όπου περιλαμβάνεται και ο τάφος και μάλιστα πριν από την έναρξη των ανασκαφών. Από την πλευρά των τελευταίων, όπως ανέφεραν άνθρωποι της μοναστικής πολιτείας, το βακούφι του Γενίκιοϊ δεν άλλαξε ιδιοκτησιακό καθεστώς. Τα βακούφια και επί Οθωμανών ήταν δώρα Θεού οπότε χαρακτηρίζονταν ιερές εκτάσεις. Ο νομός Σερρών αποτελούσε από την αρχαιότητα λόγω της γεωγραφικής του θέσης, σημαντικό πέρασμα και σημείο συνάντησης για πολλούς λαούς οπότε και έγινε ευρέως γνωστή ως κέντρο εμπορίου, γεγονός που συμβαίνει μέχρι και σήμερα και παραμένει ένας πολύ σημαντικός λόγος που η ανάπτυξη γίνεται σταδιακά και σταθερά. Με την ανακάλυψη του τάφου της Αμφίπολης και τη σωστή διαχείριση του,

σαφώς και θα βελτιωθεί γενικά η οικονομία του νομού αλλά και ειδικότερα ο τουριστικός τομέας, γιατί όπως έχετε διαβάσει παραπάνω ο νομός Σερρών έχει όλα όσα θα θέλατε να δείτε σε ένα ταξίδι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΠΗΓΕΣ

www.serres.gr/index.php?option=com_content&task=view&id..

www.pkm.gov.gr/

wikipedia.org/wiki/Νομός_Σερρών

<http://www.pkm.gov.gr/default.aspx?lang=el-GR&page=260>

<http://www.diakopes.gr/destinations/?cid=40221>

<http://www.serrelib.gr/othomanikaserron.htm>

<http://www.serres.gr/>

www.pkm.gov.gr/.../Serres/.../ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ%20ΚΑΙ%20ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙ...

http://cultour.damt.gov.gr/article.php?article_id=80&topic_id=13&level=2&belongs=9&area_id=4&lang=gr

<http://www.serrelib.gr/topikaethima.html>

Οι Σέρρες άλλοτε και τώρα *Γ. Καφταντζή*